

# Philip José Farmer - Otec

(Father)

## Kapitola I

První důstojník *Racka* vzhlédl od navigačního pultu a mávl rukou k velkým číslicím, které navitran vychrtil na informační obrazovku.

"Pokud je tohle správně, pane, nacházíme se sto tisíc kilometrů od druhé planety. Tento systém obsahuje deset planet. Jedna je našťestí obyvatelná. Právě ta druhá."

Odmlčel se. Kapitán Tu na něj zvědavě upíral pohled, protože muž byl velmi bledý a slovo *našťestí* ironicky zdůraznil.

"Pane, ta druhá planeta musí být Abatos."

Kapitánova tmavá kůže zbělela do podobného odstínu, jaký měl první důstojník. Otevřel ústa, jako by chtěl zaklít, a zase je zavřel. Současně pozdvihl pravou ruku, jako by se chtěl chytit za čelo. Gesto nedokončil a ruku opět spustil.

"Dobrá, pane Givensi. Pokusíme se přistát. To je jediné, co můžeme dělat. Buďte připraven na další příkazy."

Odvrátil se, takže mu nikdo neviděl do tváře.

"Abatos, Abatos," zamručel. Olízl si suché rty a založil ruce za záda.

Ozvalo se dvojí krátké zabzučení. Třetí důstojník Nkrumah přejel rukou nad aktivací destičkou na stěně a pravil: "Mústek," k destičce, která ožila barvami. Objevila se stevardova tvář.

"Pane, vyříd'te, prosím, kapitánovi, že biskup André a otec Carmodyho očekávají v kabině 7."

Kapitán Tu pohlédl na palubní hodiny a dotkl se stříbrného krucifixu, který mu visel z lalůčku pravého ucha. Givens, Nkrumah a Merkalov ho upřeně sledovali, třebaže se odvrátili stranou pokaždé, jakmile se jejich pohledy setkaly. Když Tu viděl jejich výraz, zachmuřeně se usmál. Spustil ruce k bokům a napřímil se. Jako by si byl vědom, že na něm záleží, zda si jeho lidé zachovají klid a důvěru v jeho schopnost dostat je do bezpečí. A tak půl minuty setrval v majestátním postoji ve své nebesky modré uniformě, která se nezměnila už od jednadvacátého století. Třebaže bylo dobře známo, že se v ní při vycházkách na planetách cítí poněkud směšně, na své lodi se pohyboval jako rytíř v brnění. I když blůzy a kalhoty byly staromódní a byly k vidění už jen na maškarních plesech, v historických stereofilmech nebo na důstojnících mezihvězdných plavidel, vzbuzovaly pocit výlučnosti i jistého půvabu a pomáhaly udržovat kázeň. Kapitán musel cítit, že potřebuje každíčký kousíček sebevědomí a respektu, který jen dokáže sebrat. Odtud pramenil jeho úmyslně efektní postoj: tady stojí neochvějný kapitán, který si vždy ví rady a je si sebou tak jistý, že si může dovolit prodlení ve společenském styku.

"Řekněte biskupovi, že ho jdu navštívit," nařídil třetímu důstojníkovi.

Odkráčel z můstku, prošel několika chodbami a vstoupil do malého salónku. Na okamžik se zastavil ve dveřích, aby přehlédl cestující. Byli zde všichni s výjimkou obou kněží. Nikdo z nich si dosud neuvědomil, že *Racek* neprovádí jen další běžný přeskok z normálního prostoru do prostoru kolmo orientovaného ve čtvrtém rozměru. Zamilovaná pár Kate Lejeuneová a Pete Masters seděli na jednom konci pohovky, drželi se za ruce, tiše si šeptali a tu a tam si vyměnili pohled planoucí potlačovanou vášní. Na druhém konci místnosti seděla u stolu paní Recková a hrála párový pasiáns s lodním lékařem Chandrou Blakem. Byla to vysoká smyslná blondýna, jejíž pohlednost kazila počínající dvojité brada a tmavé váčky pod očima. Poloprázdná láhev bourbonu na stole prozrazovala příčinu jejího zpustlého vzhledu; ti, kdo něco věděli o jejím osobním příběhu, věděli také, že to je příčina její přítomnosti na palubě *Racka*. Po rozchodu s manželem se vracela z Wildenwooly k rodičům na odlehlou planetu Diveboard na okraji Galaxie. Dostala na vybranou mezi ním a láhví a dala přednost

jednodušší a snadněji přepravovatelné možnosti. Jak právě poznamenávala k doktorovi, když kapitán vstoupil, bourbon vás nikdy nekritizuje a nenadává vám do ožralých flunder.

Chandra Blake, drobný tmavý chlapík s výraznými lícními kostmi a velkýma hnědýma očima, tam seděl se ztuhlým úsměvem. Její hlasitá konverzace mu byla nepříjemná, ale byl příliš zdvořilý, než aby se odporoučel.

Kapitán Tu se dotkl čapky, když čtveřici míjel, rozdával úsměvy v odpověď na jejich pozdravy a ignoroval pozvání paní Reckové, aby si přisedl k jejímu stolu. Pak vkráčel do dlouhé haly a stiskl tlačítko u dveří kabiny číslo 7

Otevřely se a on vešel dovnitř - vysoký, odměřený, hubený muž, který vypadal, jako by byl odlit z tmavého, tvrdého kovu. Prudce se zastavil a předvedl ten zázrak, že se ohnul v pase. Udělal to, aby políbil biskupovu vztaženou ruku, toporně a váhavě, což celý ten úkon zcela zbavilo obsahu. Když se opět napřímil, téměř působil dojmem, že si vydechl úlevou. Bylo zřejmé, že se kapitán před druhými lidmi nerad sklání.

Otevřel ústa, jako by jim chtěl bez odkladu sdělit ty nešťastné novinky, ale otec John Carmody mu do ruky vtiskl skleničku.

"Připijme si, kapitáne, na rychlou cestu na Ygdrasil," pravil otec John drsným hlubokým hlasem. "Na palubě se nám sice líbí, ale máme důvody ke spěchu na místo určení."

"Napiji se na zdraví vaše a Jeho Excellence," odvětil Tu úsečně. "Ale pokud jde o rychlou cestu, obávám se, že by se nám hodilo něco modliteb. Asi spíš více než méně."

Otec Carmody pozdvihl nezvykle husté a huňaté obočí, ale neříkal nic. Toto mlčení prozrazovalo hodně o jeho duševních pochodech, protože to byl člověk, který jinak mluvil neustále. Byl malý a tělnatý, asi čtyřicetiletý, měl mohutné čelisti, hustou čupřinu modročerných, mírně zvlněných vlasů, jasně modré, poněkud vypoulené oči, to levé přimhouřené, široká ústa s masitými rty a dlouhý ostrý nos, který připomínal raketu. Překypoval, vřel a přetékal energií; musel být neustále v pohybu, jinak by snad byl explodoval; neustále musel dělat něco s rukama, drbat se na nose, smát se a tlachat; neustále musel vzbuzovat dojem, že uvnitř vibruje jako obrovská ladička.

Biskup André, který stál vedle něho, byl tak vysoký, klidný a mohutný, že vypadal jako dub proměněný v člověka, kterému se Carmody honí u nohou jako veverka. Jeho široká ramena, klenutý hrudník, ploché břicho a svalnatá lýtka vypovídaly o velké síle, přísně kontrolované a udržované na úrovni špičkového zápasníka. Rysy jeho tváře odpovídaly postavě; měl velkou hlavu s vysoko posazenými lícními kostmi, pokrytou lví hřívou žlutohnědých vlasů. Oči mu zářily zlatavou zelení a rovný nos mu dodával klasického profilu, třebaže byl při pohledu zepředu příliš úzký a ze stran zmáčkнутý. Ústa měl plná a červená a kolem koutků měl hluboké rýhy. Biskup i otec John byli oblíbeni u dam z wildenwoolské diecéze, každý však z jiného důvodu. S otcem Johnem byla zábava. Vyvolával u nich hihňání a smích a pocit, že ani ty nejvážnější problémy nejsou nepřekonatelné. Když se jim však biskup André podíval do očí, podklesávala pod nimi kolena. Byl to ten druh kněze, který v ženách probouzel lítost, že není dostupný pro sňatek. Nejhorší na tom bylo, že Jeho Excellence věděla, jaké pocity vyvolává, a nesnášela to. André vždy zůstával rezervovaný a občas býval vyloženě strohý. *Žádná* žena však nezůstala jeho chováním uražená dlouho. Dokonce, jak se dobře vědělo, vděčil biskup za svůj závratný vzestup zčásti zákulisním pletichám dam. Ne že by na svůj úřad neměl schopnosti; šlo však o to, že dosáhl svého postavení rychleji, než by se bývalo dalo čekat.

Otec John si nalil z láhve vína a zbývající dvě sklenky naplnil limonádou.

"Já si vezmu víno," řekl. "Vy, kapitáne, se budete muset spokojit s tímto nealkoholickým pitím, protože jste ve službě. Jeho Excellence pak ze zásady odmítá opojný nápoj, pokud právě nejde o svaté přijímání. Co se mne týče, já si dám trochu vína na žaludek."

Poklepal si na velké oblé panděro. "Protože břicho je mou význačnou součástí, všechno, co dělám pro ně, dělám pro sebe celého. Takže nejenom moje vnitřnosti z toho mají prospěch,

nýbrž celé mé tělo září zdravím a radostí a volá po další vzpruže. Biskup mi naneštěstí dává tak nesnesitelně dobrý příklad, že se musím omezit na tento jediný pohárek. Navzdory skutečnosti, že mě trápí zuby a další sklenka nebo dvě by mi pomohly utlumit bolest."

S úsměvem pohlédl přes okraj sklenky na Tua, který se navzdory svému napětí zazubil, a pak na biskupa, jehož nehybné rysy a důstojné chování mu dodávaly vzhledu hluboce zamyšleného lva.

"Ach, promiňte, Vaše Excellence," pokračoval páter. "Sice se nemohu zbavit pocitu, že vaše střídmost je až nemírná, ale neměl jsem o tom mluvit tak bez obalu. Ve skutečnosti je pro nás vaše askeze vzorem, který nemůžeme než obdivovat, i když nám schází ta síla vůle ji napodobit."

"Je vám prominuto, Johne," pravil biskup vážně. "Ale byl bych raději, kdybyste si své nemístné vtipkování - jak to vidím já - ponechal na chvíli, kdy u toho nebude nikdo další. Není dobré, abyste takhle mluvil před lidmi. Ti by si pak ještě mohli myslet, že svým biskupem do jisté míry opovrhujete."

"Ať mi teď odpustí Bůh, nic takového jsem tím nemyslel!" vyhrkl Carmody. "Vlastně jsem tou lehkomyslnou poznámkou mířil na sebe, protože já až příliš nacházím potěšení v příjemnostech vezdejšího života, a místo abych rozšiřoval své vědění a zbožnost, přibírám v pase palec za palcem."

Kapitán Tu se neklidně ošil, ale vzápětí ty *zrádné* pohyby potlačil. Ta zmínka o Bohu, pronesená mimo zdi kostela, mu očividně nebyla po chuti. A kromě toho nebyl čas tlachat o triviálnostech.

"Připijme si na zdraví," řekl. Obrátil do sebe obsah sklenky, postavil ji na stůl s výrazem jakési definitivnosti, jako by už nikdy neměl mít příležitost se napít, a řekl: "Mám špatné zprávy. Náš přeskokový pohon asi před hodinou vysadil, takže jsme zůstali trčet v normálním prostoru. Náš šéfinženýr tvrdí, že nemůže najít žádnou závadu, nicméně pohon nefunguje a on nemá žádnou představu, jak jej zase spustit. Je to člověk zcela na svém místě, a když on přízná porážku, znamená to, že problém je neřešitelný."

Asi na minutu se rozhostilo ticho. Pak se otec John otázel: "Jak daleko to máme k nějaké obyvatelné planetě?"

"Asi sto tisíc kilometrů," odpověděl Tu a popotahoval za stříbrný křížek, který mu visel z ucha. Náhle si uvědomil, že tím dává najevo svou úzkost, a ruku spustil k boku.

Páter pokrčil rameny. "Nepadáme volným pádem, což znamená, že náš meziplanetární pohon je v pořádku. Proč na té planetě nepřistaneme?"

"Pokusíme se o to. Ale nejsem si jistý, jestli se nám to podaří. Ta planeta je Abatos."

Carmody hvízdal a poklepal si prstem ze strany na svůj dlouhý nos. Andrého bronzová tvář zbledla.

Malý kněz odložil skleničku a starostlivě sešpulil rty.

"To je zlé." Ohlédl se po biskupovi. "Smím kapitánovi prozradit, proč nám tak *záleží* na tom, abychom se co nejrychleji dostali na Ygdrasil?"

André přikývl se sklopenýma očima, jako by přemýšlel o něčem, co se obou dalších mužů vůbec netýkalo.

"Jeho Excellence," řekl Carmody, "letí z Wildenwooly na Ygdrasil, protože si myslí, že trpí poustevnickou horečkou."

Kapitán sebou trhl, ale neustoupil z biskupovy blízkosti ani o krok. Carmody se usmál a dodal: "Nemusíte se bát, že ji chytíte. Nemá ji. Některé z příznaků sice poustevnické horečky odpovídají, ale vyšetření neprokázalo žádné mikroby. A nejen to. U Jeho Excellence se ani nevyvinulo *typické antisociální chování*. Lékaři mu nicméně doporučili, aby odletěl na Ygdrasil, kde mají lepší vybavení než na Wildenwooly, což je, jak jistě víte, docela nerozvinutá planeta. Na Ygdrasilu také sídlí doktor Ruedenbach, specialista na epileptoidní choroby. Máme za to, že nejlepší bude ho navštívit, protože stav Jeho Excellence se nelepší."

Tu bezmocně rozhodil rukama.

"Věřte mi, Vaše Excellence, že mě tahle novina skutečně zasáhla, a tím víc mě naše nehoda mrzí. Ale nedá se..."

André se probral z rozjímání. Poprvé se usmál, pozvolným, teplým a milým úsměvem. "Co znamenají moje potíže ve srovnání s vašimi? Vy nesete zodpovědnost za tuto loď a její drahocenný náklad. A co je ještě důležitější, i za blaho pětadvaceti duší."

Začal přecházet sem a tam a mluvil zvukným hlasem.

"O Abatu jsme už všichni slyšeli. Víme, co může znamenat, když přeskokový pohon nezačne znovu fungovat. Nebo když nás potká stejný osud jako všechny ty ostatní lodi, co se zde pokusily přistát. Jsme asi osm světelných let od Ygdrasilu a šest od Wildenwooly, což znamená, že se s pohonem pro normální prostor nedostaneme ani na jednu z nich. Musíme buď spustit přeskokový pohon, nebo přistát. Nebo zůstat ve vesmíru, dokud nezemřeme."

"A i kdyby nám okolnosti umožnily na planetě přistát," doplnil Tu, "může se stát, že strávíme zbytek života na Abatu."

O několik okamžiků později vyšel z kabiny. Zastavil ho Carmody, který vyklouzl ven za ním.

"Kdy to hodláte říci ostatním cestujícím?"

Tu pohlédl na hodinky.

"Za dvě hodiny. To už budeme vědět, jestli nás Abatos propustí, nebo ne. Déle jim to tajit nemohu, protože by stejně postřehli, že se něco děje. Tuhle dobou už jsme měli sestupovat na Ygdrasil."

"Biskup se teď modlí za nás za všechny," řekl Carmody. "Já se budu soustředit na prosby o inspiraci pro palubního inženýra. Bude ji potřebovat."

"S přeskokovým pohonem nic není," opáčil hluše Tu, "až na to, že nefunguje."

Carmody po něm vrhl zpod huňatého obočí bystrý pohled a poklepal si ze strany na nos.

"Vy si myslíte, že to vysazení pohonu není náhoda, že?"

"Byl jsem už na mnoha horkých místech," odpověděl Tu, "a leckdy jsem měl strach. Ano, strach. Nikomu jinému - a snad ani jinému knězi - než vám bych to neprozradil, ale byl jsem vyděšený. Já vím, že to je slabost, možná dokonce i hřích..."

Na to Carmody udiveně, a snad i s trochou posvátné bázně před takovým postojem, pozdvihl obočí.

"...ale nemohu si prostě pomoci, třebaže jsem přísahal, že už si takové pocity nedovolím, a před nikým jsem je nedával najevo. Moje žena vždycky říkala, že kdybych si tu a tam dovolil dát najevo drobnou slabost, nijak velkou, jen maličkou... Nu, asi právě proto mě opustila, nevím a už na tom vlastně ani nezáleží..."

Kapitán si náhle uvědomil, že v řeči příliš odbočuje, viditelně se vzchopil, narovnal ramena a řekl: "Každopádně, otče, mě současná situace děsí víc, než kterákoliv předešlá. Nedokáží vám přesně říci, proč. Ale mám pocit, že ten výpadek pohonu něco přivodilo, a to z důvodu, který se nám nebude líbit, až jej zjistíme. Jedinou oporu pro své domněnky mám v tom, co se přihodilo oněm třem lodím. Víte přece, všichni o tom četli, jak *Hoyle* přistál a už o něm nikdo nikdy neslyšel, jak po něm *Priamos* pátral a nedostal se blíž než na padesát kilometrů, protože jeho pohon pro normální prostor selhal, a jak se křižník *Tokio* pokusil prorazit setrvačností i s nefunkčním pohonem a vyvázl jenom díky skutečnosti, že předtím nabral dostatečnou rychlost na to, aby se dostal zpátky za zmíněnou padesátikilometrovou hranici. I tak málem shořel při průletu stratosférou."

"Co ale nechápu," podotkl Carmody, "je to, jak by nás taková hybná síla mohla ovlivnit v průběhu přeskoků. Teoreticky v normálním prostoru v té době vůbec neexistujeme."

Tu zatahal za krucifix. "Ano, já vím. Ale jsme *tady*. Ať už to způsobilo, co chtělo, oplývá to silou člověkem nepoznanou. Jinak by nás to nebylo schopné vyhmátnout při přeskoku v blízkosti jeho domovské planety."

Carmody se bodře usmál. "A z čeho si děláme těžkou hlavu? Jestli nás to dokáže takhle chytit jako rybu do sítě, určitě to chce, abychom přistáli. Takže se kvůli sestupu na planetu nemusíme trápit."

Z ničeho nic zkřivil tvář bolestí. "To ta moje zkažená stolička," vysvětloval. "Musím si ji nechat vytrhnout a vsadit umělou, až se dostanu na Ygdrasil. A přísahám, že se přestanu tolik cpát čokoládou, která mi tak nebezpečně chutná a která mě už stála několik zubů. A teď musím platit za své hříchy, protože jsem ve spěchu zapomněl vzít si s sebou jakýkoliv prostředek proti bolesti kromě vína. Neprozradil jsem teď příliš, na co myslím?"

"Doktor Blake bude mít nějaké prášky proti bolesti."

Carmody se zasmál. "Určitě má! Další příznačné opomenutí! Doufal jsem, že se svěřím přírodní medicíně hroznů a obejdu ta nechutná a vysilující léčiva zrozená v laboratořích. Ale mám kolem sebe příliš mnoho lidí, kterým leží na srdci mé blaho. Taková už je cena za popularitu."

Poplácá Tu po rameni. "Dobrodružství čeká, Bille. Pusťme se do něj."

Kapitánovi ta důvěrnost podle všeho nevadila. Očividně znal Carmodyho už dlouho.

"Chtěl bych mít vaši odvahu, otče."

"Odvahu!" odfrkl kněz. "Třesu se ve svém žíněném rouchu od hlavy k patě. Ale musíme přijímat to, co nám Bůh sesílá, a pokud si to oblíbíme, tím lépe."

Tu si dovilil úsměv. "Mám vás rád, protože dokážete říkat takovéhle věci, aniž by to znělo neupřímně, předstíraně nebo -ehm - kněžsky. Vím, že to myslíte tak, jak to říkáte."

"Na to se můžete spolehnout," odvětil Carmody a pak přešel od veselého k vážnějšímu tónu. "Myslím to vážně, Bille, i když doufám, že se budeme moci brzy vypravit dál. Biskup je na tom špatně. Vypadá zdravě, ale každým okamžikem ho může sklátit záchvat. A pokud k tomu dojde, budu s ním mít chvíli plné ruce práce. Víc vám o tom nemohu říci, protože on by to určitě neschválil. Stejně jako vy nerad přiznává sebemenší slabost; až se vrátím do kabiny, asi mi vytkne, že jsem se vám o tom vůbec zmiňoval. To je také důvod, proč nic neřekl doktoru Blakeovi. Když na něj přijde jeden z jeho... jedno z jeho období, nesnese nikoho jiného, kdo by se o něj staral, než mne. A i ta trocha závislosti je mu nepříjemná."

"Takže je na tom hodně zle? Tomu se dá těžko uvěřit. Vždyť vypadá tak zdravě; člověk by si to s ním nechtěl rozdat ručně. A je to také *dobrý* člověk. Přesně takový, jak si lidé dobrého člověka představují. Pamatuji si na jedno kázání, které měl u svatého Pia na Lazy Fairu. Dštil oheň a síru a vyděsil mě tak, že jsem žil čistě celé tři týdny. Všichni svatí si snad museli myslet, že se nade mnou budou muset ustrnout, a pak..."

Když si Tu všiml výrazu v Carmodyho očích, zarazil se, podíval se na hodinky a řekl: "Nu, mám ještě několik minut volných a asi jsem se nechoval tak dobře, jak bych měl, i když předpokládám, že tohle o sobě můžeme říci všichni, že, otče? Mohli bychom zajít do vaší kabiny? Těžko říci, co nás v příštích hodinách čeká, a rád bych byl připravený."

"Jistě. Následujte mě, synu."

## Kapitola 2

O dvě hodiny později kapitán Tu prostřednictvím palubního videokomu z můstku oznámil pravdu posádce i cestujícím. Když jeho hlas utichl a jeho zachmuřená hubená tvář zmizela z obrazovky v salónku, rozhostilo se ticho a omráčené pohledy. Všichni kromě Carmodyho seděli ve svých křeslech, jako by je kapitánův hlas přišpendlil k čalounění. Carmody stál uprostřed salónku, střízlivě oděná postavička uprostřed pestrých šatů ostatních. Nenosil žádné náušnice, jeho lýtka byla natřena decentní černou barvou, suknice měla jen mírný rozparek a prošívání náprsenka a šle byly prosté jakýchkoliv zlatých cetek či drahokamů. Jako všichni příslušníci řádu jairitů nosil svůj římský kolárek pouze na povrchu planet na památku zakladatele řádu a jeho zvláštního, nicméně oprávněného důvodu, proč tak činit.

Upřeně pozoroval cestující. Pohupoval se na patách, prostředníčkem si přejížděl po celé

délce nosu a vypadalo to, že ho to oznámení zajímá jenom z toho hlediska, jak se dotýká ostatních. Nedával nijak najevo, že by měl starost o sebe.

Paní Recková stále seděla u karet a skláněla hlavu k nim. Avšak natahovala ruku po láhvi častěji a jednou ji převrhla s hlukem, po kterém Blake i mladí milenci nadskočili. Aniž by se obtěžovala zvednout ze židle, nechala zbylou pětinu vytékat na podlahu, zatímco zvonila na stewarda. Význam kapitánových slov patrně dosud nepronikl do jejího zamlženého vědomí. Nebojíte prostě bylo jedno.

Pete Masters a Kate Lejeuneová se ani nepohnuli a nepromluvili ani slovo. Jen se k sobě přitiskli těsněji, pokud to ještě šlo, a pevněji si sevřeli ruce. Jejich hlavy s pobledlými tvářemi se kývaly jako dva bílé balónky zmítané vnitřním větrem a Katina červeně namalovaná ústa, ostře kontrastující s bezkrevnou pletí, zůstávala pootevřená jako trhlina, ze které jakoby jen zázrakem neunikl vzduch, takže jí hlava nespleskla.

Carmody se na ně díval soucitně, protože znal jejich příběh mnohem lépe, než tušili. Kate byla dcerou bohatého kožešinového faktora z Wildenwooly. Pete byl synem nemajetného "plechového zálesáka", jak se přezdívalo dřevorubcům, kteří se v pancéřových oblecích odvažovali hluboko do obzvlášť nebezpečných pralesů planety, aby pátrali po vidličníkových stromech. Když Peteova otec stáhl do své podvodní sluje hašteř, začal Pete pracovat pro starého Lejeunea. Rychle dokázal, že má odvalu, protože vylákat pomocí vábničky vzrostlokožce, obdařené nádhernou kožešinou a současně zuřivou povahou, z jejich dutin ve stromech a dopravit je do rukou obchodníků s kožešinami vyžadovalo značnou dávku pevných nervů. Téměř stejně rychle prokázal, že se rád vrhá do nebezpečí po hlavě, protože se zamiloval do Kate stejně vášnivě, jako ona do něj.

Když sebral dostatek kuráže na to, aby požádal jejího otce o její ruku - starý Lejeune byl stejně vzteklý a vznětlivý jako vzrostlokožec a nedal se omámit žádnou vábničkou - skončil venku s několika modřinami a pohmožděninami, lehkým otřesem mozku a příslibem, že pokud se odváží přiblížit se na doslech ke Kate, přijde o život i o úd. Následovala stará a nevyhnutelná historie. Když Petea propustili z nemocnice, posílali si s Kate vzkazy po její ovdovělé tetě. Teta svého bratra neměla právě v lásce a navíc byla oddanou diváčkou stereovizních romantických seriálů, takže by byla udělala téměř cokoli, aby pomohla pravé lásce.

A tak se stalo, že na kosmoportu u Breaknecku přistál těsně před odletem *Racka* vrtulník. Když se identifikovali a koupili si letenky - což bylo všechno, co museli udělat, protože lidé k přepravě mezi planetami Společenství nepotřebovali žádné pasy ani víza - ubytovali se v kabině číslo 9 vedle biskupovy a tam zůstali skoro až do chvíle, kdy se přeskokový pohon porouchal.

Katina teta však byla příliš pyšná na svou roli Kupida, než aby držela ústa. Pochlubila se dobrému půl tuctu přítelkyň v Breaknecku, když jí byly svatosvatě slíbily, že to nikomu neprozradí. Výsledkem bylo, že otec Carmody znal o aféře Masters — Lejeuneová všechna fakta a navíc i některé smyšlenky. Když mladý pár proklouzl na palubu, okamžitě věděl, kolik uhodilo, a každou chvíli očekával uraženého otce s jeho tlupou tvrdých lovců kožešin, kteří si vezmou Petea do parády. Avšak loď odlétla a nyní byla jen malá pravděpodobnost, že je na kosmoportu na Ygdrasilu přivítá příkaz k zadržení dvojice. Budou rádi, když se tam vůbec dostanou.

Carmody přešel k nim a zastavil se před nimi. "Nebojte se, děti," řekl. "Kapitánův osobní názor je, že s přistáním na Abatu nebudeme mít žádné potíže."

Pete Masters byl zrzavý mladík s orlím nosem, propadlými tvářemi a příliš velkou bradou. Byl velký, ale dosud mu scházely svaly dospělého muže a nezabavil se ještě ani klátivosti adolescenta, který příliš rychle vyrostl. Svíral Katinu úhlednou ruku s dlouhými prsty ve své velké kostnaté dlani a s pohledem upřeným na kněze řekl: "Předpokládám, že nás hned po přistání předáte úřadům?"

Carmody zamrkal, zaskočen hrubostí Peteova hlasu, a naklonil se lehce kupředu, jako by se vzpíral jejímu proudu.

"To sotva," opáčil tiše. "Pokud jsou na Abatu nějaké úřady, ještě jsme je nezaznamenali. Ale to se ještě může stát."

Odmlčel se a pohlédl na Kate. Byla hezká a drobná. Dlouhé vlasy barvy obilného pole měla vzadu stažené do ohonu stříbrným kroužkem; její velké fialkové oči opětovaly jeho pohled se směsí bezelstnosti a prosby.

"Váš otec," pravil páter, "nemůže udělat nic - nic legálního -aby vás zastavil, pokud jste se nedopustili žádného zločinu. Takže, vám je devatenáct, že, Pete? A vám, Kate, teprve sedmnáct, je to tak? Pokud si pamatuji příslušné články z Listiny svobodné vůle, vaše nezletilost vám nezabraňuje odejít z domu vašeho otce bez jeho svolení. Jste už ve věku, kdy máte právo svobodného pohybu. Na druhou stranu jste podle zákona nedosáhla věku zletilosti pro manželství. Biologie na to má jiný názor, já vím, ale žijeme ve společnosti, která se řídí zákony vytvořenými člověkem. Bez souhlasu svého otce se nesmíte vdát. Pokud se o to pokusíte, může vám v tom legálně zabránit. A také to udělá, o tom není pochyb."

"Nemůže udělat nic," řekl Pete odhodlaně. "Vezmeme se, až bude Kate zletilá."

Upřeně hleděl zpod slámově zbarveného obočí. Katinu bledost vystřídal začervenání a dívka sklopila oči ke svým štíhlým, kanárkově žlutě natřeným nohám s šarlatově červenými nehty. Volnou rukou obírala neviditelná smítka ze své zelené suknice.

Carmody se stále usmíval.

"Odpusťte všetečnému knězi, který do toho strká svůj velký nos, protože nechce, aby vám někdo ublížil. Nebo proto, abyste vy někomu neublížili. Ale znám vašeho otce, Kate. Je zcela schopný uskutečnit své vyhrůžky vůči Peteovi. Chtěla byste snad, aby ho unesli a brutálně zmlátili, možná i zabili?"

Zdvihla k němu své velké oči a tváře jí stále zaléval ruměnec. Byla velmi krásná, velmi mladá a velmi prudká.

"To by se táta neodvážil!" řekla tichým, ale procítěným hlasem. "Ví, že kdyby se Peteovi něco stalo, zabiju se. Napsala jsem mu to v dopise na rozloučenou a on ví, že jsem stejně paličatá jako on. Neublíží Peteovi, protože na to mě má moc rád."

"Neobtěžuj se mu to vysvětlovat, zlato," nabádal ji Pete. "Já to zvládnou sám. Carmody, my nechceme, aby se nám do toho někdo pletl, ať už v dobrém nebo ne. Chceme, aby nás prostě všichni nechali na pokoji."

Otec John vzdychl. "To je dost skromné přání. Bohužel, nebo možná naštěstí, je to jedna z nejvzácnějších věcí ve vesmíru, téměř stejně vzácná jako duševní klid nebo upřímná láska k lidem."

"Nechtě si své fráze," opáčil Pete. "Schovejte si je pro kostel."

"Ach ano, jednou jsem vás viděl v kostele Panny Marie, že?" odvětil otec John. "Přede dvěma roky, když vypukla ta epidemie poustevnické horečky. Hmmm."

Kate položila ruku mladíkovi na zápěstí. "Miláčku, prosím tě. On to myslí dobře a ostatně to, co říká, je pravda."

"Děkuji vám, Kate."

Carmody zaváhal a pak se zamyšleným a smutným výrazem sáhl do kapsy své suknice a vytáhl lístek žlutého papíru. Podal jej Kate, která si jej vzala roztřesenou rukou.

"Tohle dali stevardovi těsně před odletem," řekl Carmody. "Už bylo ale pozdě něco podniknout; pokud nejde o život, loď se musí držet letového řádu."

Kate si lístek přečetla a znovu zbledla. Pete, který jí nahlížel přes rameno, zrudl a nozdry se mu rozšířily. Vytrhl jí papír a vyskočil.

"Jestli si Lejeune myslí, že mě dostane do vězení, když mě obviní, že jsem mu ukradl peníze, tak je cvok!" vyštěkl. "Nemůže to dokázat, protože jsem to neudělal! Jsem nevinný a dokážu to! Dobrovolně se nechám vyslechnout pod chalarocheilem nebo pod kteroukoliv

jinou drogou pravdy! To všem ukáže, jaký je to lhář!"

Oči otce Johna se rozšířily. "A do té doby vás dva zadrží a Katin otec udělá všechno pro to, aby se vrátila zpátky, nebo aby ji přinejmenším odklidil na druhý konec Galaxie. Teď bych vám rád navrhl..."

"Nestojíme o vaše návrhy," odsekl Pete.

Zmačkal papír a odhodil jej na podlahu. "Pojď, Kate, půjdeme do kabiny."

Poslušně vstala, třebaže po Peteovi střelila pohledem, jako by chtěla vyjádřit vlastní názor. Nevšímal si toho.

"Abyste věděl," pokračoval, "já jsem rád, že jsme museli přistát na Abatu. Pokud jsem četl, *Tokio* zjistil, že je to obyvatelná planeta, snad dokonce druhý Ráj. Takže bychom na ní s Kate mohli žít celkem dobře. Mám v kabině svou výstroj; s tou budeme moci postavit srub, obdělávat půdu, lovit zvěř a ryby a vychovávat děti, jak budeme sami chtít. A nikdo se nám do toho nebude míchat. Nikdo."

Otec John sklonil hlavu ke straně a přivřel levé víčko. "Adam a Eva, co? A nebudete se cítit trochu osaměle? Kromě toho nevíte, jaká nebezpečí Abatos skrývá."

"Pete a já nepotřebujeme nikoho dalšího," odvětila Kate klidně. "A nikdo nám do toho nemá co mluvit."

"Kromě vašeho otce."

Ale to už ti dva ruku v ruce odcházeli; patrně už ho neslyšeli.

Sehnul se, aby zdvihl papír, a zachrčel přitom. S povzdechem se narovnal, papír uhladil a začel se do něj.

Doktor Blake vstal od stolu a přistoupil k němu. Usmíval se vlídně i vyčítavě zároveň.

"Nejste trochu moc všetečný?"

Carmody se usmál. "Přece mě už dlouho znáte, Chandro. Víte, že ten můj dlouhý nos je skvělým vývěsním štítem mé povahy a že bych určitě nedal ruku do ohně, abych dokázal, že nejsem vlezlý všetečka. Mám nicméně omluvu v tom, že jsem kněz a je to součástí mé profese. Z té se člověk nevyvlékne. Navíc mě ty děti zajímají; chci, aby z té šlamastyky vyvázly bez úhony."

"Tvar vašeho nosu se snadno může brzy změnit. Ten Pete vypadá dost divoce na to, aby se do vás pustil."

Otec John se podrbal na špičce nosu. "Nebylo by to poprvé, co jsem přes něj dostal. Ale pochybuji, že by mě Pete uhodil. To je výhoda knězi. Dokonce i ti největší hrubiáni váhají vás uhodit. Je to téměř jako uhodit ženu. Nebo zástupce Božího. Nebo oboje. My zbabělci toho občas využíváme."

Blake odfrkl. "Vy a zbabělec?" Pak dodal: "Vždyť Kate není vašeho vyznání, otče, a ani Pete nemusí být."

Carmody pokrčil rameny a rozpřáhl ruce, jako by naznačoval, že jsou zde pro každého, kdo je bude potřebovat. O několik minut později už tiskl bzučák u biskupových dveří. Když se nikdo neozval, obrátil se k odchodu, ale pak se zastavil a zamračil se. Náhle, jako by poslechl jakési vnitřní výstrahy, vzal za kliku. Nebylo zamčeno. Zalapal po dechu a vpadl dovnitř.

Biskup ležel na zádech na podlaze uprostřed místnosti, ruce rozpřažené a nohy napjaté jako Kristus na kříži, oči otevřené a upřené kamsi do stropu. Tvář měl zrudlou a zalitou potem, dýchal syčivě a z jeho ochablých úst unikaly bublinky pěny. Nebyl to však klasický epileptický záchvat, protože horní část jeho těla zůstávala nehybná, jako by byla vyrobena z vosku, nacházejícího se na pokraji roztavení jakýmsi vnitřním žářem. Naopak dolní část těla se divoce zmítala. Biskup bil nohama o zem a vzpíral pánev vzhůru. Vypadalo to, jako by někdo mečem vytřel neviditelný sek skrze jeho břicho a přerušil nervy a svaly, které spojovaly obě poloviny těla. Jako by se trup zřekl kyčlí a nohou a oznámil jim: "Netýká se mě, co děláte."

Carmody zavřel dveře a pospíšil udělat pro biskupa, co bylo třeba.

### Kapitola 3

Kapitán se rozhodl přistát s *Rackem* uprostřed jediného kontinentu na Abatu, který byl velký jako Asie a Afrika dohromady a celý se nacházel na severní polokouli.

"Nejlepší přistání, jaké se mi kdy povedlo," poznamenal Tu k prvnímu důstojníkovi. "Posadil jsem ho tak snadno, jako bych byl automat." Po straně k sobě zamumlal: "Nejspíš jsem si nechal to nejlepší na konec."

Carmody vyšel z biskupovy kabiny až o čtyřicet hodin později. Když oznámil doktorovi a kapitánovi, že André v klidu odpočívá a nepřeje si být rušen, začal vyzvídat, co zatím zjistili. Očividně ho během doby, kdy byl zavřen v kabině, šířila zvědavost, protože měl v zásobě stovky otázek a ani je ze sebe nedokázal chrlit dost rychle na to, aby ho to uspokojilo.

Mohli mu toho říci jen málo, třebaže jejich průzkum pokrýval velké území. Podnebí podle všeho bylo zhruba takové jako ve středozápadní Americe v květnu. Rostliny a živočichové odpovídali pozemským, i když se zde ovšem vyskytovalo mnoho neznámých druhů.

"Tady je něco zvláštního," řekl doktor Blake. Zdvihl několik tenkých kotoučů, průřezů stromů, a podal je knězi. "Tyhle nařezal Pete Masters se svou výstrojí. Zjevně hledal nejlepší dřevo na stavbu srubu - nebo spíš paláce; má pro svůj zdejší pobyt dost velkolepé plány. Všimněte si textury a rozestupů mezi letokruhy. Dokonalá kresba. Kruhy jsou přesně stejně daleko od sebe. A žádné suky nebo chodbičky po larvách."

Pete nás na tyhle zajímavé skutečnosti upozornil, a tak jsme s pomocí lodní soupravy pro přežití porazili asi čtyřicet stromů různých druhů. Všechny byly stejně dokonalé. A nejen to. Počet letokruhů plus Meadova metoda fotostatického datování ukázaly, že všechny stromy jsou přesně stejného stáří. Všechny vzešly před deseti tisíci lety!"

"Nevím, co bych k tomu mohl podotknout přínosného," pravil Carmody. "Hmmm. Stejně rozestupy letokruhů by naznačovaly, že roční období, pokud tu nějaká jsou, se drží pravidelného vzorce, že se tu nevyskytují žádná nepravidelná údobí sucha a vlhkosti, nýbrž že rostliny dostávají stálý přírůstek deště a slunečního svitu. Jenže tyhle lesy jsou divoké a neudržované. Jak se dá vysvětlit nepřítomnost škod způsobených parazity? Asi tu žádní nejsou."

"Nevím. A nejen to, plody těchto stromů jsou velké, chutné a hojné - všechny vypadají, jako by pocházely z pečlivě vyšlechtěných a opečovávaných odrůd. A přece jsme dosud nezachytili žádné známky inteligentního života."

Blakeovi jiskřily černé oči a vzrušeně šermoval rukama.

"Dovolili jsme si zastřelit několik zvířat, abychom je prozkoumali. Provedl jsem zběžnou pitvu malého, zebře podobného stvoření, vlka s dlouhým, měděně zbarveným čenichem, žlutého havranovitého ptáka s červeným zobákem a klokana podobného, třebaže ne vačnatého tvora. I když to byl jen rychlý výzkum, přinesl několik překvapivých skutečností, třebaže na jednu z nich by mohl přijít každý laik."

Odmlčel se a pak vyhrkl: "Všechno to byly samice! A datování jejich kostí ukázalo, že jsou, stejně jako ty stromy, staré deset tisíc let!"

Huňaté obočí otce Johna už se nemohlo zdvihnout výš; vypadalo jako rozčepýřená křídla, která těžce pleskají pod tíhou úžasu.

"Ano, mezi těmi miliony zvířat, která jsme viděli, jsme neobjevili ani jednoho samce. Ani jediného. Všechno do poslední to jsou samice!"

Vzal Carmodyho za loket a vedl ho k lesu.

"Takže jejich kostry jsou staré deset tisíc let. Ale to není to jediné, co je na nich pozoruhodné. Ty kosti naprosto postrádají rudimentární znaky, jsou dokonale funkční. Carmody, vy jste amatérský paleontolog, takže byste měl vědět, jak je to unikátní. Na všech

planetách, kde jsme studovali fosilní i soudobé kostry, jsme u nich zjistili zbytky kůstek, které zakrněly, protože ztratily funkci. Vezměte si psí prsty nebo koňská kopyta. Pes vlastně našlapuje na prsty, a tak úplně ztratil palec na zadních nohách a palec na předních se zmenšil. Holeň koně vznikla kdysi srůstem ze dvou prstů a kopyto je nehet prostředního prstu, který ztvrdl a zvětšil se, protože se o něj fosilní koně opírali největší vahou. Ale kosti z holení té místní zebry nenesou žádné známky srůstání a u vlka nebyly k nalezení žádné zakrnělé kůstky prstů, které ztratily svou funkci. Obdobně to vypadalo i u ostatních zvířat, která jsem studoval. Funkčně dokonalé kostry."

"Ale," namítl otec John, "přece víte, že evoluce na různých planetách nesleduje stejné vzorce jako na Zemi. Kromě toho podobnost mezi pozemskými a mimozemskými formami života může zavádět. Vlastně už podobnost pozemských forem života může být klamavá. Vzpomeňte si, jak se izolovaní australští vačnatci vyvíjeli paralelně s placentály. Třebaže tam nevznikly formy odpovídající úplně všem typům vyšších savců z ostatních kontinentů, vyvinuli se tam tvorové podobní psům, myším, krtkům nebo medvědům."

"Jsem si toho plně vědom," opáčil Blake poněkud upjatě. "Nejsem žádný ignorant, víte? Jsou tu i jiné faktory, které spoluvytvářely můj názor, ale vy mluvíte tolik, že mi neposkytujete příležitost, abych vám o nich pověděl."

Carmody se musel zasmát. "Já že moc mluvím? Sotva jsem se dostal ke slovu. Ale to nic. Omlouvám se za svou upovídanost. Co jiného ještě máte?"

"Nu, poslal jsem pár lidí z posádky, aby se porozhlédli okolo. Přinesli stovky vzorků hmyzu, takže jsem pochopitelně neměl čas na víc než jen na zběžnou prohlídku. Ale nenarazil jsem na nic, co by odpovídalo larválnímu stádiu, jak je známe ze Země. Všechno byli dospělí jedinci. A když jsem o tom tak přemýšlel, uvědomil jsem si něco, co jsme sice všichni měli na očích, ale nezaregistrovali jsme to buď proto, že by z toho plynuly závažné důsledky, které jsme podvědomě odmítali, anebo proto, že nás nenapadlo se po něčem takovém dívat. Mezi zvířaty jsme neviděli žádná mláďata."

"To je záhada až skoro děsivá," připustil Carmody. "Mohli byste, prosím vás, pustit můj loket? Půjdu s vámi dobrovolně. Což mi připomíná, kam mě vlastně vedete?"

"Sem!"

Blake se zastavil před stromem s červenavým kmenem, který se tyčil snad dvě stě stop vysoko. Ukázal na velký otvor v kmeni asi dvě stopy nad zemí. "Tahle dutina není důsledkem nemoci nebo poškození nějakým živočichem. Očividně je součástí stavby stromu."

Namířil do temného vnitřku paprsek kapesní svítilny. Carmody strčil hlavu dovnitř a za chvíli ji se zamyšleným výrazem vytáhl.

"Té rosolovité hmoty uvnitř je snad deset tun," řekl. "A hluboko v ní vězí kosti."

"Ať se vydáte kamkoliv, všude najdete tyhle rosolové stromy," řekl Blake. "Asi polovina z nich obsahuje zvířecí kosti."

"Co to je zač? Něco jako venušská mucholapka?" otázal se kněz a mimoděk o krok ustoupil. "Ne, to nemůže být, jinak bych tam nemohl beztréstně strčit hlavu. Anebo ten strom, stejně jako mnoho lidí, považuje církevní činitele za odporné?"

Blake se zasmál a rychle zase zvažněl.

"Nemám nejmenší ponětí, proč tam ty kosti jsou nebo k čemu slouží ten rosol," prohlásil. "Ale mohu vám prozradit, jak se tam dostaly. Víte, když jsme létali kolem a mapovali a pozorovali okolí, byli jsme několikrát svědky lovu místních dravců. Jsou tu dva druhy, u kterých jsme rádi, že jsme na ně dosud nenarazili na zemi, i když máme prostředky na to, abychom je zahnali, pokud je uvidíme dostatečně brzy. Jeden je kočkovitá šelma, která vypadá jako levhart o velikosti bengálského tygra, až na to, že má velké okrouhlé uši a na zadní straně nohou hřebeny šedé srsti. Ten druhý je deset stop vysoký savec s černou srstí a medvědí hlavou, který má stavbu těla zhruba jako tyranosaurus. Oba loví zebry a četné jeleny a antilopy. Člověk by si myslel, že taková rychlonohá kořist donutí šelmy k mrštnosti a

rychlosti, ale není tomu tak. Tyhle velké kočky i struthiursinové jsou ti nejtlustší a nejlínější masožravci, jaké kdy člověk viděl. Když loví, tak se neplíží trávou, aby na závěr vyrazili rychlým a krátkým útokem. Přijdou si beze všeho na dohled, párkrát zařvou, počkají, až většina stáda odkluše, vyberou si jedno ze zbylých odevzdaných zvířat, kterým se nechťelo utéci, a zabijí je. Pozůstalá zvířata se odloudají. Nejsou vyděšená pohledem na zabijáka, který hltá jednu z jejich sester. Jenom vypadají trochu neklidně.

A jako by tohle nebylo samo o sobě dost zvláštní, to, co následuje, vás opravdu ohromí. Když se predátor nacpe a odejde, objeví se malí mrchožrouti, žlutí krkavcovití ptáci a hnědobílé lišky, a kosti dočista oberou. Ty ale nezůstanou dlouho bělet na slunci. Přijde černý lidoop s dlouhou truchlivou tváří - říkáme mu hrobař - kosti sebere a nastrká je do rosolu v nejbližším rosolovém stromě. Tak, co si o tom myslíte teď?"

"Myslím, že i když je dnes teplo, z ničeho nic mě zamrazilo. Já... eh, támhle jde Jeho Excellence. Omluvte mě."

Kněz se spěšně vydal přes sedmikráskami posetou louku, v ruce dlouhé černé pouzdro. Biskup na něj nečekal, nýbrž vyšel ze stínu lodi do světla. Třebaže žluté slunce vyšlo teprve před hodinou nad tmavofialovými horami na východě, bylo velmi jasno. Když se jeho paprsky dotkly biskupovy postavy, jako by kolem něho vyšlehly plameny, které ho zvětšily, téměř jako by se ho dotkl nějaký zlatý bůh a propůjčil mu něco ze své vlastní velebnosti. Iluzi ještě posilovala skutečnost, že André již nejevil žádné známky choroby. Tvář mu zářila a on kráčel svižně k hloučku na okraji lesa s rameny napřímenými, přičemž se mu klenutá hrud' zdvíhala a zase klesala, jako by se snažil nabrat do plic všechn vzduch planety.

Když se s ním Carmody v půli cesty setkal, řekl: "Jen dýchejte tento skvělý vzduch, Vaše Excellence. Je panensky svěží a voňavý. Ještě ho nedýchal žádný člověk."

André se kolem sebe rozhlížel s pomalou a sebejistou majestátností lva, vymezujícího si nové loviště. Carmody se maličko usmál. I když biskup byl sám o sobě důstojně vyhlížející člověk, v tomto okamžiku v jeho chování probleskl náznak pozérství, tak nepatrný, že jej mohl postřehnout jen někdo, kdo biskupa znal tak dlouho jako Carmody. André si všiml prchavého zaškubání koutků úst malého kněze, zamračil se a zdvihl ruku v zamítavém gestu.

"Vím, na co myslíte."

Carmody sklopil pohled k jasně zelené trávě pod jejich nohama. Ať už to učinil na potvrzení, že výtky je oprávněná, nebo proto, aby skryl jinou emoci, podařilo se mu tím zakrýt oči. Pak, jako by si uvědomil, že není dobré zastírat své myšlenky, zdvihl hlavu a pohlédl biskupovi přímo do očí. Jeho postoj byl podobný Andréovu a stejně důstojný, postrádal však jeho krásu, protože Carmody nemohl nikdy vyhlížet krásně, nepočítáme-li onu ušlechtlejší krásu, která pramení z poctivosti.

"Doufám, že mi prominete, Vaše Excellence. Ale starých zlovyků se člověk těžko zbavuje. Dobírat si jiné bylo tak dlouho součástí mé osobnosti, než jsem se obrátil na víru - vlastně to byla nezbytnost, pokud jsem měl přežít na planetě, ze které pocházím, což je, jak víte, Dantovo Potěšení - že se mi to vrylo hluboko do nervové soustavy. Věřím, že vynakládám upřímné úsilí, abych tento zvyk překonal; jenže jsem jenom člověk, a tak se občas zapomenu."

"Musíme se snažit být víc než jen lidé," odvětil André a rukou udělal posunek, který si malý kněz, jenž ho dobře znal, vyložil jako znamení, aby toto téma opustili. Gesto nebylo pánovitě, protože biskup byl vždy zdvořilý a trpělivý. Jeho čas mu nepatřil; jeho pány byli ti nejnižší. Kdyby byl Carmody pokračoval v této linii myšlenek, byl by to sám uznal. Kněz však prostě vzal na vědomí rozhodnutí svého nadřízeného.

Pozdvihl štíhlé, šest stop dlouhé černé pouzdro.

"Napadlo mě, že by si zde Vaše Excellence třeba ráda zkusila zarybařit. Wildenwooly je sice po celé Galaxii proslulá jako nejlepší místo pro rybaření, ale něco na vzhledu Abatu mi říká, že tu najdeme dost ryb na to, aby to zažehlo oheň v našich srdcích - nehledě k velrybám

chuti k jídlu našich úst. Nevyzkoušíte si několik náhozů? Vaší Excelenci by to jistě prospělo."

Andrého rty se pozvolna roztáhly z jemného náznaku úsměvu v široký potěšený úsměv. "To bych velmi rád, John. Nemohl jste navrhnout nic lepšího."

Obrátil se k Tuovi. "Kapitáne?"

"Myslím, že to bude bezpečné. Vyslali jsme průzkumné vrtulníky a ty zaznamenaly několik velkých šelem, ale žádnou z nich nablízku. Také někteří býložravci mohou být nebezpeční. Vzpomeňte si, že i domácí býk může být zabiják. Ovšem osádky vrtulníků se pokoušely některá větší zvířata vydráždit a nepodařilo se jim to. Zvířata si jich buď nevšimla nebo se odloudala pryč. Takže na ryby jít můžete, i když bych byl raději, kdyby jezero nebylo tak daleko odsud. Co kdybychom vás tam vysadili z vrtulníku a za nějaký čas vás vyzvedli?"

"Ne, děkujeme," odmítl André. "Když budeme létat nad planetou, nedokážeme se do ní náležitě vcítit. Půjdemě pěšky."

První důstojník vytáhl dvě zvláštní pistole.

"Tady máte, důstojnosti. Něco nového. Sonery. Vystřelují infrazvukové vlny, které vyvolávají v lidech i zvířatech paniku a touhu zmizet co nejrychleji a co nejdál, třeba až do horoucích pekel, pokud mi prominete ten výraz."

"Samozřejmě. Ale nemůžeme je přijmout. Našemu řádu není dovoleno nosit zbraně, ať už z jakéhokoliv důvodu."

"Byl bych rád, abyste to pravidlo tentokrát porušili," řekl Tu. "Pravidla sice nejsou proto, aby se porušovala; tohle přísloví vám žádný kapitán nepodepíše. Ale občas je třeba uvážit okolnosti."

"Naprosto ne," stál na svém biskup a ostře pohlédl na Carmodyho, který vztáhl ruku, jako by si chtěl jeden soner vzít.

Kněz na ten pohled ruku opět spustil. "Jen jsem si tu zbraň chtěl prohlédnout," omlouval se. "Ale musím se přiznat, že jsem o tomto pravidle nikdy neměl vysoké mínění. Je pravda, že Jairus měl zvláštní moc nad šelmami. Tato skutečnost nicméně nezaručuje jeho učedníkům stejné nadání. Vzpomeňte si, co se stalo na Jimdandy, protože svatý Viktor odmítl zbraň. Kdyby byl nějakou použil, byl by zachránil tisíc životů."

Biskup zavřel oči a potichu zamumlal tak, aby to slyšel jenom Carmody: "*Ačkoli kráčím temným údolím...*"

Carmody zamumlal v odpověď: "Ale temnota je někdy chladná a vlasy na zátylku vstávají hrůzou, i když mě rozpaluje stud."

"Hmm. Když už mluvíme o studu, John, vám se vždycky nějak podaří haněním vlastní osoby mě usadit a zahanbit. Je to nadání, jež by člověk, který se mnou tráví většinu času, měl mít, protože to podkopává můj sklon k pyšce. Na druhou stranu..."

Carmody zamával dlouhým pouzdrům. "Na druhou stranu na nás ryby nemusí počkat."

André přikývl a vykročil k lesu. Tu cosi řekl jednomu z členů posádky, který se za oběma knězi rozběhl a tomu malému vtiskl do ruky zaměřovač lodi, jakýsi kompas, který neustále ukazoval směrem k *Rackovi*. Carmody se děkovně zašklebil a bujaře se rozběhl za svižně rázujícím biskupem, přičemž se za ním pouzdro komíhalo jako tlustá anténa. Pohvizdoval si starou melodii "Můj brácha". Třebaže se tvářil bezstarostně, oči mu jezdily všude kolem. Nepřehlédl Petea Masterse a Kate Lejeuneovou, kteří ruku v ruce vklouzli do lesa jiným směrem. Zastavil se právě včas, aby nevrazil do biskupa, který se obrátil a nyní se mračil směrem k lodi. Nejprve si Carmody myslel, že také zahlédl mladý pár, ale pak si všiml, že biskup sleduje paní Reckovou a prvního důstojníka Givense. Stáli stranou a živě spolu rozmlouvali. Pak pomalu vykročili k majestátní polokouli *Racka*. André stál bez pohnutí, zatímco dvojice vešla do lodi a o chvíli později se opět vynořila. Paní Recková měla teď kabelku, sice velkou, ale ne dost na to, aby skryla obrysy uvnitř uložené láhve. Oba stále v družném hovoru obešli křivku lodě a právě se znovu dostali do výhledu obou knězi, třebaže je nemohl vidět Tu a ostatní členové posádky.

Carmody polohlasem poznamenal: "Ve vzduchu téhle planety musí něco být..."

"Co tím myslíte?" otázal se biskup, který se tvářil velmi zachmuřeně, a jeho zelené oči se zúžily, nicméně jasně plály.

"Pokud to je druhý Ráj, kde lev ulehne vedle jehněte, pak je to také místo, kde muž a žena..."

"Pokud je Abatos svěží, čistý a nevinný," zavrčel biskup, "pak takový příliš dlouho nezůstane. Určitě ne, pokud máme mezi sebou takové lidi, kteří pokálejí každé hnízdo."

"Nu, vy a já se budeme muset spokojit s rybařením."

"Carmody, neusmívejte se, když říkáte tohle! Zní to spíš, jako byste jim žehnal, než že byste je zatracoval!"

Malému knězi zmizel náznak úsměvu z tváře. "To sotva. Já je ani nezatracuji, ani jim nežehnám. Ani je nesoudím předem, dokud nevím, co mají skutečně v úmyslu. Ale je pravda, že jsem značně tolerantní k svěským radovánkám, cosi jako Rabelaisův napodobitel. Nedoporučuji to, ale příliš dobře to chápu a..."

Biskup se beze slova prudce otočil a znovu vykročil svým dlouhým krokem. Carmody poněkud schlíple šel za ním, třebaže tu bylo dost místa na to, aby šli vedle sebe. Byl však citlivý na Andrého nálady a věděl, že bude nejlepší držet se chvíli tak, aby mu nebyl na očích. Zatím se bude rozhlížet po okolí.

Osádky vrtulníků ohlásily, že země mezi horami na východě a oceánem na západě je v podstatě stále stejná: zvlněná, mírně kopcovitá krajina, pokrytá rozlehlými prériemi, oddělenými od sebe lesy. Ty vypadaly spíš jako park než jako neudržovaný prales. Trávu sukulentního vzhledu udržovali sestřiženou býložravci; mnohé stromy měly své protějšky v mírných pásmech na Zemi; tu a tam se vyskytovaly husté propletené shluky vegetace, které se snad daly právem nazývat divoké. Jezero, ke kterému ti dva mířili, leželo uprostřed jedné takové "džungle". Rozložitě duby, borovice, cypřiše, buky, sykomory a cedry zde ustoupily hájku červených rosolových stromů. Ve skutečnosti ani nerostly příliš blízko u sebe, ale působily tím dojmem, protože je spojovalo mnoho popínavých rostlin a z puklin v jejich kůře vyrůstaly vodorovně malé cizopasně jehličnaté stromy.

Pod těmito mohutnými, vegetací obtěžkanými větvemi bylo temněji, třebaže tu a tam se dolů prodraly paprsky slunce, které samy působily dojmem pevných nakloněných kmenů ze zlata. Les ožíval barvami, hlasy pestrých ptáků a tmavými těly a skřeky stromových zvířat. Některá z nich vypadala jako opice; když některá po větvích doskákala docela blízko, byla ta podobnost ještě nápadnější. Očividně se však nevyvinula z tvorů podobných poloopicím, nýbrž z koček, které si místo spárů nechaly narůst prsty a zaujaly napůl vzpřímený postoj. Tito tvorové měli tmavohnědý hřbet, šedé břicho a hrudník a dlouhé chápavé ocasy s kaštanově zbarveným koncem. Jejich tváře ztratily zašpičatělý zvířecí tvar a zploštily se jako opičí. Po obou stranách tenkých rtů se ježily tři dlouhé, silné kočičí vousky. Zuby měli ostré a dlouhé, ale trhali a pojídali velké hruškovité plody, rostoucí na liánách. Štěrbínové zorničky se jim ve stínu rozvířaly a na slunných místech svíraly. Brebentili spolu a chovali se úplně jako opice, až na to, že se zdáli být čistější.

"Možná mají bratrance, kteří se vyvinuli v humanoidní tvory," poznamenal Carmody nahlas, částečně ze svého zvyku mluvit k sobě, částečně proto, aby zjistil, jestli biskup má stále špatnou náladu.

"Eh?" ozval se André, zastavil se a také se rozhlédl po těch stvořeních, která jeho pohled opětovala se stejnou zvědavostí. "Ach ano, Sokoloffova teorie nutné příležitosti. Každá větev živočišné říše, tak, jak ji známe ze Země, má podle všeho příležitost vyvinout se někde v Galaxii v rozumný druh. Liškouni z Kubeie, ptačnatci z Albirea IV, kytovečníci z Oceánu, měkkýšovci z Baudelairu, Houyhnhnmové z Někde jinde, takzvaní ležící brouci z Munchhausenu a ... a takhle bych mohl pokračovat dál a dál. Ale téměř na každé planetě zemského typu jsme zjistili, že se ta či ona větev života chopila evoluční příležitosti dané

Bohem a vyvinula si inteligenci. A všechny ty linie, s malými výjimkami, prošly stromovou opičí fází a vyústily ve vzpřímenou bytost, připomínající člověka."

"A ty si o sobě všechny myslíš, že jsou stvořeny k obrazu Božímu, dokonce i delfíňané z Oceánu a suchozemské ústřice z Baudelairu," doplnil Carmody. "Ale co, dost filosofování. Alespoň že ryby jsou ryby na každé planetě."

Vyšli z lesa na břeh jezera. Byla to vodní plocha asi míli široká a dvě míle dlouhá, napájená čistým potokem od severu. Tráva rostla až k samému okraji a při jejich příchodu z ní skákaly do vody malé žabky. Carmody vybalil z pouzdra dva rybářské pruty, avšak odpojit malý tryskový motorek, který by háček s vnařidlem odnesl daleko nad jezero.

"Není to sportovní," poznamenal. "Měli bychom těmhle cizozemským rybám dát příležitost, ne?"

"Správně," přisvědčil biskup s úsměvem. "Pokud to nezvládnou vlastní pravicí, půjdu raději domů s prázdným košíkem."

"Košík jsem zapomněl vzít, ale můžeme náš úlovek zabalit do některých těch širokých listů lián."

O hodinu později museli přestat, protože se za nimi vršila hromada šupinatců, a to byli jen ti největší. Ostatní házeli oba muži zpátky. Andrému zabral největší úlovek, nádherný, asi třicetiliberní a velmi bojovný pstruh, kterého biskup dostával na břeh asi dvacet minut. Zpocený a ztěžka oddechující, avšak se zářícíma očima, potom řekl: "Je mi horko. Co si takhle zaplavat, John?"

Carmody se při opětovném oslovení křestním jménem usmál a vykřikl: "Kdo bude poslední ve vodě, je Sirian!"

Za minutu zbluňkla do chladné průzračné vody dvě nahá těla současně. Když se oba vynořili, Carmody vyprskl vodu: "Asi jsme oba Sinané, ale vy jste vyhrál, protože já jsem ošklivější. Anebo to znamená, že jsem vyhrál já?"

André se zasmál z čiré radosti a vyrazil napříč jezerem rychlým kraulem. Jeho společník se ho ani nepokoušel následovat a se zavřenýma očima ležel bez hnutí a splýval s vodou. Jednou zvedl hlavu, aby se podíval, jak si biskup vede, ale když viděl, že nemá žádné potíže, zase se položil. André doplaval ke druhému břehu a vracel se už pomalejším tempem, avšak bez zjevné námahy či únavy. Když byl zpátky a chvíli si odpočinul na břehu, řekl: "John, mohl byste vylézt a stopnout mi, jak dlouho vydržím pod vodou? Rád bych si ověřil, jestli jsem stále v dobré formě. Je tady asi sedm stop, žádná velká hloubka."

Carmody se vyškrábal na travnatý břeh, připravil si hodinky a dal signál. André vjel pod vodu. Když se opět vynořil, plaval okamžitě zpět. "Jak jsem na tom?" halekal, zatímco se brodil ven z vody. Jeho tělo se v pozdně odpoledním slunci mokře třpytilo a zářilo zlatavou hnědí.

"Čtyři minuty, tři vteřiny," hlásil Carmody. "Asi čtyřicet vteřin za vaším rekordem. Ale vsadím se, že jste pořád ještě lepší než kterýkoliv jiný člověk v Galaxii. Stále jste šampión, Vaše Excellence."

André s lehkým úsměvem přikývl. "Ten rekord jsem ustavil před dvaceti léty. Mám za to, že kdybych začal zase tvrdě trénovat, dokázal bych jej vyrovnat nebo dokonce překonat. Od té doby jsem se naučil hodně o ovládání svého těla a mysli. Ani tenkrát jsem se necítil úplně volně v tom tlaku a šeru pod vodou. Miloval jsem potápění, ale moje láska se maličko mísila s hrůzou. Dalo by se říci, že to je téměř stejný postoj, jaký má člověk k Bohu. Možná již příliš stejný, jak mě laskavě upozornil jeden z mých farníků. Řekl bych, že tím myslel, že věnuji příliš mnoho pozornosti tomu, co mi mělo být pouhým rozptýlením pro volné chvíle."

Měl samozřejmě pravdu, třebaže jsem tehdy proti jeho poznámkám měl výhrady. Nemohl vědět, že pro mne je neodolatelná výzva plavat sám pod jasnou hladinou, vznášet se jakoby v náručí jakési velké matky, a ovšem také cítit, že se její paže svírají

o maličko příliš těsně. Musel jsem potlačit touhu vyrazit k hladině

a vdechnout životodárný vzduch, ale byl jsem pyšný, protože jsem dokázal zvládnout paniku a porazit ji. Měl jsem vždycky pocit, že jsem sice v nebezpečí, ale díky tomu nebezpečí že se nacházím na pokraji nějakého nesmírně významného objevu o sobě samém -

i když jsem nikdy nepřišel na to, jakého. Ale vždycky jsem si myslel, že kdybych zůstal dole dost dlouho a dokázal čelit tmě a hrozbě ztráty vědomí, objevil bych to tajemství.

Zvláštní myšlenka, vidíte? Vedla mě ke studiu neojógistických praktik, o kterých se tvrdí, že mají člověku umožnit řízené omezení životních funkcí, cosi jako zdánlivou smrt. Na Gándhí žil muž, který dokázal vydržet pohřbený zaživa tři týdny a znovu obžít, ale nikdy jsem nedokázal zjistit, zda podvádí nebo ne. Ale do jisté míry mi pomohl. Naučil mě, že - jak to doslova zformuloval - když se nejprve umrtvím zde," André se dotkl levé strany prsou, "a potom zde," dotkl se beder, "bude zbytek těla následovat sám. Měl jsem se stát něčím, jako je embryo plovoucí v amniotické váčku, živé, ale nepotřebující dýchat, nepotřebující žádný kyslík kromě toho, který sám prosákne buňkami, jak to vyjádřil. Z vědeckého hlediska absurdní teorie, ale do jisté míry funguje. Věřil byste, že se dnes musím nutit vynořit, protože mi tam dole připadá bezpečně, krásně a teplo, i když je voda velmi studená, jako v tomto jezeře?"

Zatímco mluvil, otíral se do své prošívání náprsenky, obrácený ke Carmodymu zády. Kněz věděl, že se biskup stydí. Jemu samotnému vlastní nahota naprosto nevadila, třebaže věděl, že vedle biskupovy fyzické dokonalosti jeho tělo vyhlíží ošklivě a groteskně. Stejně jako většina lidí své doby vyrostl ve světě, kde nahota na pláži či v soukromí domova byla společensky přijatelná, ba téměř vyžadovaná. André, který byl v Církvi od malička, byl vychován velmi přísně svými věřícími rodiči, kteří trvali na tom, aby se choval podle starých přikázání i uprostřed světa, který se jim vysmíval.

Právě o tom biskup nyní začal mluvit, jako by uhodl, na co Carmody myslí.

"Jen jednou jsem neposlechl svého otce," řekl. "To mi bylo deset. V našem sousedství žili převážně agnostici nebo přívrženci Chrámu univerzálního světla. Ale měl jsem v místní partě chlapců a výrostků několik velmi dobrých kamarádů a ti mě tenkrát přemluvili, abych si s nimi šel zaplavat do řeky 'na Adama'. Otec mě samozřejmě načapal; zdálo se, že je vybaven instinktem, kterým dokázal vycítit, když byl někdo z rodiny ohrožen hříchem. Dostal jsem od něj svůj životní výprask - ať jeho duše odpočívá v pokoji," dodal, aniž to zamýšlel jako ironii.

"Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého, ale kdož ho miluje, za času jej tresce' bylo vždycky jeho oblíbené přísloví, ale za celý život mě musel seřezat jen jednou, a to právě tehdy. Vlastně bych měl říci dvakrát, protože když mě začal před celou partou švihat řemenem, vytrhl jsem se mu, skočil jsem do řeky, hluboko jsem se ponořil a zůstal jsem tam co nejdéle, abych otce vyděsil, že jsem se utopil. Nakonec jsem ovšem musel nad hladinu. Otec pokračoval v trestu. Nebyl o nic přísnější než předtím. To už nešlo, protože by mě byl zabil. Po pravdě řečeno se mu to téměř povedlo. Kdyby si moderní medicína nedokázala poradit s jizvami, měl bych je na nohách a na zádech dodnes. Tady však zůstávají pořád," ukázal si na srdce.

Skončil s utíráním a zdvihl svou suknici. "Nu, to bylo před pětatřiceti lety a tisíce světelných let daleko a já se odvažuji tvrdit, že mi tím výpraskem prokázal obrovské dobro."

Rozhlédl se po modré obloze a po lesích, hlubokým nádechem vyklenul hrud' a řekl: "Tohle je nádherná a neposkvrněná planeta, svědectví o Boží lásce ke kráse Jím stvořených tvorů a o Jeho štědrosti, s jakou je rozesel po vesmíru, téměř jako by to musel udělat! Cítím se tu, jako by Bůh dlel na nebesích a se světem bylo všechno v pořádku. Souměrnost a plodnost těchto stromů, čistý vzduch a vody, rozmanité písně ptáků a jejich pestré barvy..."

Zarazil se, protože si náhle uvědomil něco, co Carmody postřehl jen o chvíli dříve. Nebylo už slyšet žádné to hlučné, ale melodické štěbetání, cvrlikání a švitoření, ani brebentění

opic. Všechno ztichlo. Ticho viselo nad lesem jako tlustá mechová pokrývka.

"Něco ta zvířata vystrašilo," zašeptal Carmody. Zachvěl se, třebaže slunce, sklánějící se k západu, dosud hřálo, a rozhlédl se. Nedaleko na dlouhé větvi, která trčela daleko od břehu jezera, seděla řada kočkoopic, které se tam zjevily jakoby odnikud. Měly šedivou srst s výjimkou velké bílé skvrny zhruba tvaru kříže na hrudi. Na hlavě jim rostl hustý chomáč chlupů a spadal jim do čela jako mnišská kápě. Ruce měly položené na očích jako pověstná orientální soška opice, která nevidí zlo. Avšak mezi prsty se blýskaly jejich oči a Carmody navzdory svým obavám pocítil, jak se mu do hrdla dere smích, a zamumlal: "Není slušné se dívat."

Z lesa se ozval kašlavý řev; opice se příkrčily a přitiskly se ještě blíže k sobě, jako by je Carmody přistihl při nějaké nepravosti.

"Co to bylo?" vydechl biskup.

"Musí to být nějaká velká šelma. Kdysi jsem slyšel lví řev: znělo to přesně takhle."

Biskup znenadání sevřel Carmodyho buclatou malou ruku ve své hranaté dlani.

Carmody, poplašený výrazem v Andrého tváři, se zeptal: "Přichází na vás další záchvat?"

Biskup zavrtěl hlavou a v očích se mu rozhostil skelný výraz. "Ne. Je to zvláštní. Na chvíličku jsem se cítil stejně, jako když mě otec tenkrát přistihl."

Pustil ruku svého společníka a zhluboka se nadechl. "Budu v pořádku."

Přidržel před sebou suknici, aby do ní vlezl. Carmody zalapal po dechu. André trhl hlavou vzhůru a krátce vykřikl. Ve stínu pod stromy se rýsovalo cosi bílého a pomalu, ale jistě se to blížilo; ohnisko a příčina toho ticha, které panovalo všude kolem. Pak to ztmavlo, když to vstoupilo do slunečního světla, a na chvíli se to zastavilo, ne snad proto, aby to nechalo přivyknout své oči jasů, nýbrž proto, aby to zrakům přihlížejících poskytlo čas přivyknout jemu. Byl osm stop vysoký, nesmírně se podobal člověku a pohyboval se s takovou důstojností a ladností, až se zdálo, že sama země mu při každém kroku ustupuje uctivě z cesty. Měl dlouhý vous, byl nahý, obdařený výrazným mužstvím a jeho oči byly jako oči obživlé žulové sochy boha, příliš strašné, než aby se do nich dalo pohlédnout zpříma.

Promluvil. Poznali, odkud pocházelo to kašlavé burácení, které vycházelo z hloubi plic, hlubokých jako propast věštírny. Jeho hlas byl jako lví řev; přiměl ty dva trpaslíky, aby se opět chytili za ruce a napjali svaly tak, až se jim zdálo, že se rozpadnou na kousíčky. Nenapadlo je však, jak udivující je, že k nim promluvil jejich jazykem.

"Buďte zdraví, mí synové," zahřměl.

Sklonili hlavy.

"Otče."

#### Kapitola 4

Hodinu před západem slunce André a Carmody vyběhli z lesa. Pospíchali, protože lesem se na míle daleko rozlehla strašlivá vřava. Muži hulákali, ženský hlas ječel a něco hlasitě vrčelo. Dorazili právě včas na to, aby zahlédli konec. Dvě obrovské šelmy, dvounozí tvorové s velkým ocasem a medvědí hlavou, pronásledovaly Kate Lejeuneovou a Petea Masterse. Kate a Pete prchali ruku v ruce a on ji táhl za sebou tak rychle, až se zdálo, že za ním Kate při každém kroku vlaje vzduchem. Ve druhé ruce držel Pete svou elektrickou pilu. Ani jeden z nich neměl na obranu soner, ačkoliv kapitán Tu nařídil, že nikdo nemá udělat ani krok beze zbraně. O chvíličku později se ukázalo, že by pistole stejně byla k ničemu, protože několik členů posádky, kteří stáli u lodě, obrátilo své sonery proti zvířatům. Nestvůry se však zvukovými paprsky nedaly odradit a dál se hnaly za dvojicí, kterou zastihly uprostřed palouku.

André a Carmody, třebaže byli beze zbraně, se se zaťatými pěstmi rozběhli ke zvířatům. Pete se v sevření svého věznitele zkroutil a praštil jej přes čenich ostrým své pily. Kate hlasitě vyvrískla a omdlela. Náhle oba spadli do trávy, protože zvířata je pustila a téměř loudavě se

vydala k lesu. Bylo naprosto zřejmé, že je neodstrašily ani sonery, ani oba knězi. Kolem obou duchovních zvířata prošla bez povšimnutí, a pokud zbraně na jejich nervovou soustavu vůbec nějak zapůsobily, nedala to na sobě znát.

Carmody vrhl jediný pohled na mladou ženu a vykřikl: "Doktore Blaku! Přiveďte ihned Blakea!"

Blake se objevil se svou černou brašnou v ruce jako džin přivolaný vyřčením svého jména. Okamžitě si vyžádal nosítka; Kate, která neustále kvílela a házela hlavou ze strany na stranu, odnesli na palubní ošetrovnu. Pete se vztekal tak, až ho Blake musel z místnosti vykázat.

"Vezmu si pušku a ty bestie zabiju! Budu je stopovat, kdyby mi to mělo trvat týden. Nebo třeba rok! Nastražím jim past a..."

Carmody ho vytlačil ven a nasměroval do salonku, kde mladíka přiměl usednout. Třesoucí se rukou zapálil oběma cigaretu.

"Zabíjet je by nebylo k ničemu," řekl. "Za pár dní budou zase naživu a pobíhat kolem. Kromě toho to jsou jenom zvířata, která poslechla rozkazy svého pána."

Vyfoukl oblak cigaretového kouře, zatímco jednou rukou zacvakl svůj elektrický odporový zapalovač a zastrčil jej zpátky do kapsy.

"Jsem stejně otřesený jako vy. Poslední události byly příliš kvapné a příliš nevysvětlitelné, než aby s nimi moje nervová soustava dokázala udržet krok. Ale být vámi, nedělal bych si o Kate starosti. Víím, že vypadala zle, ale jsem si jistý, že bude zakrátko zase v pořádku."

"Vy slepý optimistický osle!" vyjel na něj Pete. "Přece jste *viděl*, co se jí stalo!"

"Trpí hysterii, nikoliv fyzickými následky svého potratu," odvětil Carmody klidně. "Vsadím se, že za několik minut, až ji Blake uklidní sedativy, vyjde z ošetrovny ve stejně dobré kondici, v jaké byla dnes ráno. Víím, že tomu tak bude. Vííte, synu, hovořil jsem s bytostí, která sice není Bůh, ale která vás přesvědčí, že je jeho nejbližším ekvivalentem."

Peteovi poklesla spodní čelist. "Cože? O čem to mluvíte?"

"Já víím, že to zní, jako bych mluvil nesmysly. Ale setkal jsem se s vlastníkem Abatu. Nebo spíš *on* mluvil se mnou a to, co *on* ukázal mně a biskupovi, je, mírně řečeno, omračující. Jsou stovky věcí, které musíme vám i ostatním v pravý čas oznámit. Zatím vám mohu poskytnout představu o *jeho* moci. Ta zahrnuje nesmírně široký rozsah možností od takových drobných, nicméně udivujících skutků, jako bylo vyléčení mých bolavých zubů pouhým vložením rukou, až po oživení mrtvých kostí a jejich opětné potažení masem a kůží. Viděl jsem mrtvé vstát a odejít. I když musím připustit, že nejspíš jen proto, aby byli opět sežráni."

Zamračil se a dodal: "Biskup a já jsme sami směli vykonat - nebo bych měl říci spáchat? - znovuoživení. Ten pocit není nepopsatelný, ale raději bych o něm teď nemluvil."

Pete vstal se zaťatými pěstmi a cigareta se v prstech pod tím tlakem trhala.

"Vy jste určitě zešílel."

"Bylo by skvělé, kdyby tomu tak bylo, protože bych byl zbaven strašlivé odpovědnosti. A kdyby bylo na mně, zvolil bych nevyléčitelné šílenství. Ale tak snadno z toho nevyvážnu."

Náhle otec John ztratil svůj klid; zatvářil se, jako by se měl rozpadnout na kousky. Zabořil tvář do dlaní, zatímco Pete strnule přihlížel. Pak kněz stejně neočekávaně spustil ruce a opět vystavil tu usměvavou a kulatou tvář s ostrým nosem, kterou svět tak dobře znal.

"Naštěstí konečné rozhodnutí neleží na mně, nýbrž na Jeho Excelenci. A třebaže je zbabělý mít radost z toho, že mohu odpovědnost přesunout na něj, musím se přiznat, že to udělám rád. On má v tomto případě moc rozhodnout, a třebaže moc znamená slávu, přináší i svá břemena a hoře. Nechtěl bych v tuto chvíli být v biskupově kůži."

Pete poslední knězova slova neslyšel. Hleděl na dveře ošetrovny, které se právě otevíraly. Vyšla Kate, trochu pobledlá, ale kráčela jistě. Pete se k ní rozběhl; objali se a Kate se dala do pláče.

"Jsi v pořádku, miláčku?" vyptával se jí Pete stále dokola.

"Ale ano, cítím se dobře," odpověděla za stálého pláče. "Nechápu, jak je to možné, ale je to tak. Znenadání jsem se uzdravila. Necítím tam dole nic špatného. Bylo to, jako by nade mnou přejela ruka, ze které prýští síla, a s mým tělem je zase všechno v pořádku."

Blake, který se objevil za ní, souhlasně přikývl.

"Ach, Pete," vzlykala Kate. "Já jsem v pořádku, ale přišla jsem o naše dítě! A vím, že je to proto, že jsme ukradli tátovi ty peníze. To je náš trest. Už to, že jsme utekli, bylo dost špatné, i když jsme to museli udělat, protože se máme rádi. Ale neměli jsme brát ty peníze!"

"Tiše, miláčku, moc mluvíš. Pojď do kabiny a odpočineš si."

Jemněji odváděl ze salonku a vzdorně přitom střelil pohledem po Carmodym.

"Pete," stkala, "tolik peněz a teď jsme na planetě, kde nám jsou naprosto k ničemu. Jenom na přítěž."

"Moc mluvíš, děvče," prohlásil Pete a hlas mu zhrubl. Zmizeli v chodbě. Carmody neříkal nic. Se sklopenýma očima se také odebral do své kabiny a zavřel se v ní.

O půl hodiny později vyšel a sháněl se po kapitánovi Tu. Když se dozvěděl, že Tu je venku, opustil *Racka* a na kraji louky na druhé straně lodi našel soustředěný hlouček lidí. Středem pozornosti byli paní Recková a první důstojník.

"Seděli jsme pod jedním z těch velkých rosolových stromů, předávali si láhev a povídali si o všem možném," vyprávěl Givens. "Hlavně o tom, co budeme dělat, když zjistíme, že jsme tu uvíznuli na celý zbytek života."

Někdo se zahihňal. Givens zrudl, ale pokračoval klidně dál.

"Najednou se mně i paní Reckové udělalo hrozně špatně. Divoce jsme zvraceli a zalil nás studený pot. Když už jsme obrátili žaludek naruby, byli jsme si jistí, že ta whisky byla otrávená. Mysleli jsme, že tam v lese umřeme a snad nás ani nikdo nikdy nenajde, protože jsme byli dost daleko od lodi a na dost skrytém místě."

Ale najednou ten záchvat pominul stejně rychle, jako přišel. Cítili jsme se naprosto zdraví a šťastní. Jediný rozdíl byl v tom, že jsme si oba byli dokonale jistí, že už se nikdy nedotkneme ani kapky whisky."

"Ani jiného alkoholu," dodala paní Recková a otřásla se.

Ti, kdo věděli o její slabosti, na ni hleděli zvědavě a poněkud pochybovačně. Carmody poklepal kapitánovi na loket a odtáhl ho stranou.

"Už funguje rádio a ostatní elektronika?" otázal se.

"Rozběhla se zhruba v době, kdy jste se ukázali vy dva. Ale přeskokový pohon se dál odmítá pohnout. Měl jsem starost, když jste se neozvali přes své náramkové vysílačky. Nemohl jsem vědět, jestli vás nezabil nějaký dravec nebo jestli jste nespádli do jezera a neutopili se. Zorganizoval jsem pátrací oddíl, ale neušli jsme ani půl míle, když jsme zjistili, že ručičky našich zaměřovačů lodi se točí jako zblázněné. A tak jsme se vrátili. Nechtěl jsem zabloudit někde v lesích, protože mou první povinností je loď. A nemohl jsem vyslat vrtulník, protože vrtulníky jednoduše odmítaly naskočit. Teď ale zase fungují bezvadně. Co si o tom myslíte?"

"Nu, já vím, *kdo* to dělá. A *proč*"

"Proboha, člověče, *kdo*?"

"Nevím, jestli je to pro Boha nebo ne..." Carmody pohlédl na hodinky. "Pojďte se mnou. Něco musíte vidět."

"Kam jdeme?"

"Pojďte prostě za mnou. *On* s vámi chce prohodit pár slov, protože jste kapitán a bude zapotřebí i vašeho rozhodnutí. Kromě toho chci, abyste věděl, proti čemu stojíme."

"Kdo je to *on*? Domorodec z Abatu?"

"Ne tak docela, třebaže zde žije déle, než kterýkoliv místní tvor."

Tu si upravil čapku a oprášil smítka z uniformy. Kráčel průchody v hlučné džungli tak, jako by se stromy seřadily k nástupu a on vykonával přehlídku.

"Jestliže *on* je zde déle než deset tisíc let," prohlásil a nevědomky to osobní zájmeno zdůraznil stejně jako předtím Carmody, "pak sem musel přijít dávno předtím, než se začalo mluvit anglicky, natož pak lingem, které se z angličtiny vyvinulo; v době, kdy indoevropské jazyky v Evropě patřily pouze kmenům divochů. Jak se s ním domluvíme? Telepaticky?"

"Ne. *On* se naučil lingo od jednoho člověka, který přežil havárii *Hoyla*, jediné lodě, které *on* kdy dovolil proniknout k povrchu."

"A kde je ten muž?"

"To nebyl muž. Byla to žena, palubní lékařka. Po ročním pobytu na této planetě spáchala sebevraždu. Vybudovala pohřební hranici a upálila se. Zbýl z ní jen popel."

"Proč?"

"Mám za to, že proto, že upíná kremace byl jediný způsob, jak se dostat *mimo jeho* dosah. Protože jinak by *on* mohl uložit její kosti do rosolového stromu a přivést ji zpět k životu."

Tu se zarazil. "Rozumím tomu, co říkáte, ale nemohu tomu uvěřit. Proč se zabila, když před sebou měla, pokud se nemýlíte, věčný život nebo přinejmenším jeho rozumné přiblížení?"

"*On* - *Otec* - říká, že nedokázala snést pomyslení, že bude navždy žít na Abatu s ním jakožto jediným lidským, či spíše humanoidním společníkem. Ví, jak se asi cítila. Bylo by to jako sdílet svět pouze s Bohem a nemít nikoho jiného, s kým by si člověk promluvil. Její pocit méněcennosti a osamělosti musel být zdrcující."

Carmody se náhle zastavil a pohroužil se do myšlenek s hlavou nakloněnou ke straně a pokleslým levým očním víčkem.

"Hmmm. To je divné. *On* říkal, že i my bychom mohli dosáhnout *jeho* moci, stát se takovými, jako *on*. Proč ji to nenaučil? Nechtěl se snad dělit? Když o tom tak přemýšlím, *on* vůbec nenabídl, že by se rozdělil o své panství. Pouze chce za sebe náhradu. Hmmm. Všechno nebo nic. Buď *on*, nebo... nebo co?"

"O čem to, k čertu, mluvíte?" vyštěkl kapitán Tu podrážděně.

"V tom můžete mít pravdu," mluvil Carmody nepřítomně dál. "Podívejte, támhle je rosolový strom. Co byste říkal, kdybychom jej trochu přehrabali a prošmejčili? Je sice pravda, že *on* nám ne-Abat'anům zakázal jakékoliv šťourání se v místních záležitostech; je sice pravda, že to může být druhá rajská zahrada a že já, naneštěstí příliš věrný syn Adamův, mohu přivodit další pád člověka a mohu být vyhnán plamennými meči - třebaže by mi vůbec nevadilo, kdybych byl vykázán na nějakou známou planetu - a dokonce mohu být sražen bleskem za rouhání proti místnímu božstvu. Nicméně si myslím, že malé rýpnutí do obsahu té dutiny může být stejně prospěšné jako zubařská práce. Co vy na to, kapitáne? Následky mohou být katastrofální."

"Pokud tím myslíte, jestli se bojím, pak vám mohu říci jen to, že byste o mně mohl mít lepší mínění," zavrčel Tu. "Nenechám se zahanbit žádným knězem. Jděte napřed. Já vám budu po cestě krýt záda."

"Kdepak," opáčil Carmody a svižně zamířil k patě obrovského červeného kmene, "kdepak, vy jste neviděl Otce Abatu a nemluvil jste s ním. To není záležitost krytí zad, protože kdybychom byli přistiženi, nemohl byste udělat prakticky nic. Jde spíš o to, abyste mi poskytl morální podporu, abych se ve vaší přítomnosti styděl dát se na útěk jako králík, kdyby mě *on* přistihl s červenýma rukama."

Jednou rukou vyndal z kapsy malý flakón a druhou rukou kapesní svítilnu, jejíž paprsek namířil do temného oválu. Tu mu nahlížel přes rameno.

"Chvěje se to, jako by to bylo živé," podotkl kapitán tiše.

"A také to vyluzuje tichoučké bzučení. Když lehce položíte ruku na povrch rosolu, ucítíte chvění."

"Co to je v něm ponořené za bělavé věci? Kosti?"

"Ano. Ta dutina je hodně hluboká, co? Musí sahat až pod úroveň země. Vidíte tu tmavou

hmotu po straně? Řekl bych, že je to nějaká antilopa. Zdá se mi, že se tělo buduje po vrstvách od vnitřku k povrchu; vnější svalovina a kůže se ještě nevytvořily."

Kněz nabral vzorek rosolu, uzavřel flakón a zastrčil jej zpět do kapsy. Neodstoupil od stromu, nýbrž dál přejížděl dutinu paprskem světla.

"Ta hmota doslova roztančila Geigerův čítač. A nejen to, vyzařuje také elektromagnetické vlny. Myslím, že rádiové vlny z tohoto rosolu přehlušily naše náramkové vysílačky a sonery a zmátly zaměřovače lodi. Moment, heleďte! Všimněte si těch tenoučkových bílých vláček, která protkávají celou tu hmotu. Vypadají jako nervy, že?"

Než mohl Carmody něco namítnout, Tu se nahnul a nabral celou hrst chvějící se rosolovité hmoty. "Víte, kde už jsem něco takového viděl? Tahle hmota mi připomíná proteinové tranzistory, které používáme v přeskokovém pohonu."

Carmody se zamračil. "Nejsou to snad jediné živé součásti stroje? Myslím, že jsem někde četl, že by bez těchto tranzistorů přeskokový pohon loď do kolmého prostoru neotočil."

"Dají se použít i polovodičové tranzistory," opravil ho Tu. "Ale ty by zabraly prostor celé kosmické lodi. Proteinové tranzistory zabírají velmi malý prostor; ty z *Racka* byste odnesl na zádech. Tahle část přeskokového pohonu vlastně není pouhá série tranzistorů, nýbrž databanka. Její funkce spočívá v tom, že si má 'zapamatovat' normální prostor. Musí uchovat virtuální obraz skutečného, neboli 'vodorovného' prostoru na rozdíl od kolmého. Zatímco nás jeden konec přeskokového pohonu 'překlápí', jak se tomu v hantýrce říká, proteinový konec rekonstruuje obraz prostoru v místě určení až do posledního elektronu. Zní to spíš jako magie, že? Vytvořte model a zakrátko se vám obraz a realita ztotožní."

"Co se stalo s proteinovými nádržemi?"

"Pokud mohu posoudit, tak nic. Fungovaly normálně."

"Proudy patrně nepronikají dovnitř lodi. Kontroloval inženýr synapse, nebo jen odečetl celkový biostatistický náboj? Náboj totiž může být v normálu, ale přenos přitom může být blokován."

"To je inženýrova záležitost. V životě by mě nenapadlo vměšovat se do jeho práce, stejně jako jeho by nenapadlo fušovat do mé."

Carmody se narovnal. "Rád bych si promluvil s inženýrem. Mám takovou laickou teorii, ale stejně jako většina amatérů mohu být vzhledem ke své nevědomosti nadšený na nesprávném místě. Kdyby vám to nevadilo, raději bych o ní teď nemluvil. Zejména zde, protože les může mít uši a..."

Ačkoliv kapitán ani neotevřel ústa, kněz vztyčil prst v charakteristickém gestu žádosti o ticho. Náhle si uvědomili, že ticho už je všude kolem, neboť v lesích se neozývalo nic, kromě jemného šelestu větru v listoví.

"On je nablízku," zašeptal Carmody. "Hod'te ten rosol zpátky a vypadneme od toho stromu."

Tu zdvihl ruku, aby tak učinil. V tom okamžiku nedaleko třeskl výstřel z pušky. Oba muži nadskočili. "Panebože, který pitomec to udělal?" vyhrkl Tu. Řekl ještě něco jiného, ale jeho hlas zanikl v rámusu, který v lese propukl; skřeky ptáků, vráskot opic, troubení, rzání a řev tisíců dalších zvířat. A pak ten rumraj ustal stejně náhle, jako začal, téměř jako na povel. Rozhostilo se ticho. Nato se ozval jediný výkřik. Lidský.

"To je Masters," zasténal Carmody.

Pak se ozval rachotivý zvuk, jako by se nějaké velké šelmě dralo odkudsi z hloubi hrudi vrčení. Ze křoví vyklusal jeden z těch levhartovitých tvorů s okrouhlýma ušima a šedými hřebeny srsti na nohách. V čelistech svíral klátící se tělo Petea Masterse stejně snadno, jako když kočka nese myš. Tvor si obou mužů nevšiml a proběhl kolem nich k patě jednoho dubu, kde se zastavil a složil mladíka k nohám dalšího příchozího.

Otec stál bez hnutí jako zkamenělý, jednu ruku bez nehtů položenou na svém dlouhém rudozlatém vousu a hluboko zapadlé oči skloněné dolů, upřené na postavu v trávě. Nepohnul

se, dokud se Pete neprobral z ochromení a nezačal se žalostně zmítat a prosit o smilování. Pak se sehnul a dotkl se krátce mladíkova zátylku. Pete vyskočil na nohy, chytil se za hlavu a s výkřiky, jako by byl v bolestech, utekl mezi stromy. Levhartice zůstala ležet a přivírala oči jako tlustá líná domácí kočka.

Otec k ní promluvil. Zatímco odcházel mezi stromy, upřela své zelené oči na oba muže. Ani jeden z nich netoužil vyzkoušet její hlídací schopnosti.

Otec se zastavil pod stromem porostlým popínavými rostlinami, ze kterých visely velké a těžké plody ve skořápce, připomínající kokosové ořechy bez vláken. Ačkoliv se ten, co visel nejnižší, nacházel dvanáct stop vysoko, nedělal Otcí problémy dosáhnout na něj a stisknout jej v ruce. Skořápka s hlasitým zvukem praskla a vystříkla z ní voda. Tu a Carmody zbledli; kapitán zamumlal: "Raději bych si to rozděl s tou velkou kočkou než s ním."

Obr se obrátil, umyl si v oné vodě ruce a vykročil k nim. "Také byste rád drtil kokosové ořechy jednou rukou, kapitáne?" zaburácel. "To nic není. Mohu vám ukázat, jak to dokážete také. Mohu vytrhnout ten mladý buk z kořenů. Řeknu slovo tady Zedě a ta bude panáčkovat jako pes. Nic to není. Mohu vás té moci naučit. Slyším váš šepot na sto yardů, jak už jste si jistě uvědomil. A dokážu vás chytit do deseti vteřin, i kdybyste měl náskok a já seděl. Ani to nic není. Mohu vám okamžitě říci, kde se na tváři Abatu nachází kterákoliv z mých dcer, jaký je její zdravotní stav nebo zda zahynula. Nic to není. Vy můžete dokázat to samé, za předpokladu, že se stanete takovým, jaký je tady ten kněz. Můžete dokonce křísit mé mrtvé, když budete mít vůli být jako otec John. Mohu vás vzít za ruku a ukázat vám, jak mrtvé tělo opět přivést k životu, třebaže bych se vás nerad dotýkal."

"Proboha, odmítněte to," vydechl Carmody. "Stačí, že jsme tomu pokušení byli vystaveni my s biskupem."

Otec se zasmál. Tu chytil Carmodyho za ruku. Nemohl obrovi odpovědět, ani kdyby chtěl, protože otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu a vyvaloval oči.

"V jeho hlase je něco, co mění ledví ve vodu a podlamuje kolena," řekl kněz a zmlkl. Otec stál nad nimi a hladil si plnovous. Kromě tohoto mohutného porostu a vysoké kštiny na temeni byl zcela holohlavý. Světle červenou pokožku měl neposkvěnou, pod tenkou povrchovou vrstvou prosvítala dokonalá krev. Orlímu nosu chyběla přepážka a jediná nápadná nozdra se klenula jako gotický oblouk. V uších se mu blýskaly červené zuby; na okamžik jako plamen vyšlehl modře žilkovaný jazyk a pak se temně červené rty prohnuly a sevřely. Všechno to vyhlíželo nezvykle, ale ne natolik, aby to tyhle po hvězdách zcestovalé muže vyvedlo z míry. Omračovaly je jeho hlas a oči, hřmění, které jim roztrásló kosti, až chřestily, a černé oči s hvězdami stříbrných jisker. Jako oživlý kámen.

"Nebojte se, Carmody. Nebudu Tuovi ukazovat, jak křísit mrtvé. Na rozdíl od vás a od Andrého to beztak nedokáže. Ani nikdo z ostatních, protože jsem vás studoval všechny a vím to. Ale potřebuji vás, Tu. Řeknu vám proč, a až vám to řeknu, uvidíte, že nemůžete dělat nic jiného. Přesvědčím vás argumenty, ne silou, protože nenávidím násilí a celá podstata mého bytí si žádá, abych je nepoužíval. Pokud to nevyžaduje krajní nutnost."

Otec mluvil. O hodinu později přestal. Aniž by čekal na jediné jejich slovo, pokud by vůbec byli slova schopní, se obrátil a kráčel pryč. Levhartice se držela v uctivé vzdálenosti za ním. Zároveň se ozval normální pokřik lesních zvířat. Oba muži se otřáslí a mlčky se vydali zpět k lodi. Na kraji louky se Carmody ozval: "Tady se dá dělat jediná věc. Svolat diecézní poradní synodu Jairova řádu. Vy naštěstí splňujete požadavky na laika, který je předepsán pro funkci předsedajícího. Požádám biskupa o svolení, ale jsem si jist, že bude souhlasit s tím, že nám nic jiného nezbyvá. Nemůžeme se obrátit na své představené a přenechat rozhodnutí na jejich úsudku. Odpovědnost spočívá na nás."

"Strašlivé břemeno," řekl kapitán.

U lodi se dotázali na biskupa a bylo jim řečeno, že krátce předtím odešel do lesa. Náramkové vysílačky fungovaly, ale od Andrého nepřišla žádná odpověď. Ti dva se

znepokojeně rozhodli, že ho půjdou hledat. Zamířili k jezeru, Tu občas vyzkoušel vysílačku a nad hlavou jim kroužil vrtulník. Z něj ohlásili, že na břehu jezera biskup není, nicméně Carmody měl za to, že k němu může mířit, případně že může prostě někde sedět a meditovat.

Asi míli od *Racka* ho našli ležet na zemi u paty výjimečně vysokého rosolového stromu. Tu se zarazil.

"Má záchvat, otče."

Carmody se odvrátil a posadil se do trávy zády k biskupovi. Zapálil si cigaretu, ale hned ji upustil a rozdrtil patou.

"Zapomněl jsem, že *on* nechce, abychom v lese kouřili. Ne, že by se bál ohně. Nelíbí se *mu* pach tabáku."

Tu stál vedle kněze, pohled upřený na svíjející se postavu pod stromem. "Nepůjdete mu pomoci? Může si překousnout jazyk nebo vymknout některý kloub."

Carmody se nahrbil a zavrtěl hlavou. "Zapomněl jste, že *on* vyléčil naše nemoci, aby předvedl svou moc. Můj zkažený zub, alkoholismus paní Reckové. I záchvaty Jeho Excellence."

"Ale..."

"Jeho Excellence se do tohoto takzvaného záchvatu pustila dobrovolně a naprosto jí nehrozí žádné nebezpečí zlomenin nebo kousnutí do jazyka. Přál bych si, aby to všechno bylo jako předtím. Pak bych věděl, co mám dělat. Zatím bych vám navrhl, abyste se ze slušnosti také obrátil zády. Nelíbilo se mi to, už když jsem to viděl poprvé, a nelíbí se mi to dosud."

"Vy mu možná nepomůžete, ale já, sakra, ano," prohlásil Tu. Udělal krok, zastavil se a nabral dech.

Carmody se ohlédl a vstal. "To je v pořádku. Neznepokojujte se."

Biskup předvedl závěrečnou divokou křeč, přičemž zdvihl pánev tak vysoko, že jeho do oblouku prohnuté tělo vytvořilo most. Zároveň vydal hlasitý mučivý vzlyk. Když padl zpět, zůstal ležet tiše a bez hnutí.

Avšak Tu se nedíval na něj, nýbrž na dutinu v rosolovém stromě. Soukal se z ní velký bílý had s kresbou černých trojúhelníků na hřbetě. Hlavu měl velkou jako meloun, oči se mu zeleně leskly a šupiny měl potřísněné rosolem s bílými vlákny uvnitř.

"Panebože," ozval se Tu, "ten snad nemá konec. Stále leze a leze. Musí být dlouhý čtyřicet nebo padesát stop."

Zamířil rukou do kapsy pro soner. Carmody ho zadržel dalším zavrtěním hlavy.

"Ten had mu nechce ublížit. Naopak, pokud jsem stačil zdejšími živočichům porozumět, matně si uvědomuje, že mu byl darován další život a cítí cosi jako vděčnost. Snad to on je obdařil vědomím, že *on* je znovu oživuje, aby se mohl hrát na výsluní jejich automatického uctívání. *On* by však nikdy nevydržel to, co tohle zvíře teď dělá. *On*, jestli jste si všiml, nedokáže snést dotek svého nepřímého potomstva. Postřehl jste, že poté, co se dotkl Masterse, umyl si ruce v kokosové vodě? Květiny a stromy jsou jediné věci, kterých se dotýká."

Had sklonil hlavu k biskupovi a dotkl se kmitajícím jazykem jeho tváře. André zasténal a otevřel oči. Při pohledu na plazu se zachvěl strachem, pak zůstal ležet tiše a nechal ho, aby ho laskal. Když dospěl k názoru, že mu had neublíží, začal ho také hladit.

"Nu, kdyby to biskup převzal po Otci, přinejmenším by těm zvířatům poskytl to, po čem vždycky toužila a čeho se jim od *něho* nedostávalo, náklonnost a něhu. Jeho Excellence k těmto samicím nechová nenávist. Zatím."

Tiším hlasem dodal: "Doufám při Bohu, že k něčemu takovému nedojde."

Had poplašeně zasyčel a odplazil se do trávy. André se posadil, potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a vstal, aby je pozdravil. Jeho tvář ztratila měkký výraz, který se v ní zračil, když se biskup mazlil s hadem. Byla přísná a jeho hlas byl vyzývavý.

"Myslíte, že je správné mě špehovat?"

"Promiňte, Vaše Excellence, ale nešpehovali jsme vás. Hledáme vás, protože jsme dospěli k

názoru, že situace vyžaduje svolání diecézní poradní synody Jairova řádu."

Tu dodal: "Měli jsme o Vaši Excelenci starost, protože to vypadalo, že máte další záchvat."

"Ano? Skutečně? Ale já jsem si myslel, že *on* napravil... Chci říci..."

Carmody smutně přikývl. "*On* tak učinil. Rád bych, aby mi Vaše Excellence prominula, když vyslovím svůj názor. Myslím, že nebylo náhodou, že jste měl epileptoidní záchvat zároveň s probouzením onoho hada do nového života. Váš zdánlivý záchvat jen simuloval vaši dřívější chorobu.

Vidím, že tomu nerozumíte. Já to tedy vyjádřím ještě jinak. Lékař na Wildenwooly měl za to, že vaše nemoc je psychosomatického původu, a navrhl vám cestu na Ygdrasil, kde by se jí mohl věnovat povolanejší člověk. Než jsme odjížděli, prozradil jste mi, že si myslel, že vaše příznaky jsou symbolické chování, a naznačil směr k původu vaší nemoci, potlačené..."

"Myslím, že na tomto místě byste měl přestat," přerušil ho biskup chladně.

"Neměl jsem v úmyslu říci nic víc."

Vydali se k lodi. Oba knězi se zařadili za kapitána, který kráčel s očima upřenýma přímo před sebe.

Biskup váhavě promluvil: "Vy jste také zažil tu blaženost -možná nebezpečnou, ale přece jen blaženost - přivádění mrtvých k životu. Sledoval jsem vás, stejně jako vy mne. Nenechalo vás to chladným. Pravda, nepadl jste na zem napůl v bezvědomí. Ale chvěl jste se a sténal jste u vytržení."

Sklopil zrak k zemi a pak, jakoby zahanben svou váhavostí, jej opět zdvihl a hleděl pevně.

"Před svým přestupem na víru jste byl velice světsky zaměřený člověk. Řekněte mi, Johne, není takovéhle otcovství něco jako přebývat se ženou?"

Carmody odvrátil pohled stranou.

"Nechci po vás vyjádření lítosti ani zřeknutí se," řekl André. "Jenom pravdu."

Carmody hluboce vzdychl.

"Ano, ty dvě zkušenosti jsou si velmi podobné. Ale toto otcovství je dokonce ještě důvěrnější, protože jakmile se jej ujmete, končí zdrženlivost, nemůžete z důvěrnosti slevit naprosto nic; celou bytostí, myslí i tělem, se soustředíte na vlastní akt a rozplýváte se v něm. Pocit ojedinelosti - tak často žádaný v onom druhém a tak často chybějící - je zde nevyhnutelný. Cítíte se být tvůrcem i stvořeným. Máte potom v sobě kus toho zvířete, jak dobře víte, protože ve vašem mozku zůstává jiskřička, jež je částí jeho života, a když se ta jiskřička pohybuje, víte, že je v pohybu i to zvíře, které jste oživil. Když potemní, víte, že zvíře spí, a když jasně zaplane, víte, že prožívá paniku nebo jinou prudkou emoci. A když jiskřička zhasne, víte, že zvíře zahynulo.

Otcův mozek je souhvězdím takových jisker, miliard hvězd, které jasně odrážejí vitalitu vlastníka. *On* ví, kde je každý živý jedinec na této planetě, *on* se dozví, když jedinec zemře, a když k tomu dojde, počká, až se kosti opět obalí tělem, a potom je mu dál otcem..."

"*Je nadále otcem ten, jehož krása nepodléhá změně: Blahořečte mu!*" vybuchl André.

Carmody leknutím pozdvihl obočí. "Hopkinse by asi nepotěšilo, kdyby vás slyšel citovat své verše v tomto kontextu. Myslím, že by vám mohl odpovědět úryvkem z jiné své poémy:

'Lidský duch se stane tělem, když bude shledán toho hodným, však ničím nezatížen: jako pahorek nermoutí duha, jež se z něj klene, tak ani jej, že jeho kosti ožijí.'"

"Ten váš úryvek docela přitakává tomu mému. *Jeho kosti ožijí*. Co chcete víc?"

"*Však ničím nezatížen*. Jaký je trest za tuto extázi? Tento svět je krásný, ale není náhodou sterilní, není to slepá ulička? Nu, na tom teď nezáleží. Rád bych Vaší Excelenci připomněl, že tato moc a blaženost pramení z pocitu jednoty s divokými zvířaty a vládou nad nimi. Tento svět je *jeho* lůžkem, ale kdo by v něm chtěl lehávat navždy? A proč jej *on* nyní chce opustit, když je tak přitažlivý? Kvůli dobru? Nebo kvůli zlu?"

## Kapitola 5

O hodinu později se ti tři sešli v biskupově kabině a rozesadili se okolo holého kulatého stolu uprostřed ní. Carmody nesl malou černou brašnu, kterou si položil pod židli, aniž o ní cokoli řekl. Všichni byli oděni v černém rouchu, a jakmile André pronesl úvodní rituální modlitbu, nasadili si masky s podobou zakladatele řádu. Na okamžik se rozhostilo ticho, zatímco se jeden na druhého dívali zpoza přijaté anonymity totožných rysů; hnědá pleť, kudrnaté vlasy, plochý nos, masité rty. Výrobci masek se podařilo vtisknout jim vedle výrazně západoafrických rysů také výraz ušlechtilosti a vznešenosti ducha, kterými se vyznačoval Jairus Cbwaka.

Kapitán Tu promluvil skrze nehybné rty masky.

"Shromáždili jsme se zde ve jménu Jeho lásky a z Jeho lásky, abychom pojmenovali pokušení, pokud je zde nějaké, před kterým stojíme, a podnikli proti němu potřebné kroky, pokud je nějakých zapotřebí. Mluvme jako bratři a pokaždé, když pohlédneme přes stůl a spatříme tvář zakladatele, vzpomeňme, že nikdy neztratil trpělivost, až na jediný případ, a nikdy nezapomněl na svou lásku, až na jedinou příležitost. Vzpomeňme na muka, která na sebe touto zapomnětlivostí přivodil, a na to, co nám, kněžím i laikům, nařídil. Buďme hodni jeho ducha v přítomnosti zdání jeho těla."

"Byl bych raději, kdybyste mluvil pomaleji," řekl biskup. "Takovéhle tempo ubíjí ducha věci."

"Když můj způsob vedení budete kritizovat, nic to nevyřeší."

"Námítka je případná. Prosím, abyste mi prominul."

"Samozřejmě," řekl Tu poněkud nesvůj. "Zjistě. Takže k věci."

"Já mluvím ve prospěch Otce," pravil biskup.

"Já mluvím proti Otci," prohlásil Carmody.

"Mluvte pro Otce," řekl Tu.

"Teze: Otec představuje síly dobra. Nabídl církvi monopol na tajemství zmrtvýchvstání."

"Antiteze."

"Otec představuje síly zla, protože po celé Galaxii rozšíří sílu, která církev zničí, když si ji bude chtít přivlastnit. Kromě toho i v případě, že ji církev odmítne, zničí tato síla celé lidstvo a s ním i naši církev."

"Rozvinutí teze."

"Všechny *jeho* činy byly zaměřeny k dobru. Argument: Vyléčil naše závažnější i lehčí nemoci. Argument: Zabránil Mastersovi a Lejeuneové v pohlavním styku a totéž patrně Reckové a Givensovi. Argument: Přiměl ty první dva přiznat, že ukradli peníze otci Lejeuneové, a Lejeuneová už si ke mně přišla pro duchovní útěchu. Zdálo se, že velmi vážně zvažuje můj návrh, aby nechala Masterse být a vrátila se ke svému otci, pokud bude mít ještě příležitost, aby se pokusila vyřešit jejich problémy s jeho souhlasem. Argument: Lejeuneová studuje příručku, kterou jsem jí věnoval, a může být přivedena k církvi. To bude Otcova zásluha a nikoliv Mastersova, který naši církev zanedbává, třebaže je formálně jejím příslušníkem. Argument: Otec je slitovný, protože nedovolil levhartici ublížit Mastersovi, a to navzdory tomu, že se *ho* mladík právě pokusil zabít. A řekl, že kapitán může Masterse bez obav pustit z lodi, neboť *on* se ničeho nebojí a náš trestní kodex je cosi mimo jeho chápání. *On* si je jistý, že se o to Masters už znovu nepokusí. Takže proč nezapomenout na krádež pušky z lodního skladiště a nepustit ho na svobodu? My používáme sílu, abychom dosáhli cíle trestu, ovšem to není nutné, protože podle zákonů psychodynamiky, které *on* vypracoval během deseti tisíc let samoty, osoba, která jako prostředku k dosažení cílů používá násilí, nakonec trestá sama sebe, je oloupena o část svých schopností. Dokonce *i jeho* původní čin přimět loď přistát zde *mu* natolik ublížil, že *mu* nějaký čas potrvá, než obnoví plné využití své psychické energie.

Předkládám žádost, abychom *jeho* nabídku přijali. Nemůže to přinést žádnou škodu, protože si přeje cestovat jako řadový cestující. Ačkoliv samozřejmě nemám žádné osobní

finance, vystavím na *jeho* letenku poukázku Řádu. A převezmu *jeho* místo na Abatu, až bude pryč.

Nezapomeňte také, že rozhodnutí této synody nezavazuje Církev *jeho* nabídku přijmout. Pouze *ho* na určitý čas bereme pod patronát."

"Antiteze."

"Uvedu všeobecné tvrzení, které zodpoví většinu argumentů teze. To jest, že nejhorší zlo je to, které na sebe bere podobu dobra, takže je člověk musí důkladně prozkoumat, aby pod maskou našel *jeho* pravou tvář. Otec od trosečnice z *Hoyla* nepochybně zná náš etický kodex. Vyhýbá se však blízkému kontaktu s námi, takže nemáme příležitost studovat podrobně *jeho* chování.

To jsou nicméně většinou jen spekulace. Co nelze popřít, je to, že akt ožívání je drogou, nejsilnější a nejzákeřnější, jaké kdy bylo lidstvo vystaveno. Jakmile člověk pozná vytržení, které tento akt s sebou přináší, touží po dalším. A protože počet takových skutků je omezen počtem dostupných mrtvých, člověk si přeje zvětšovat počet mrtvých, aby se mohl těšit z většího počtu aktů. Situace, kterou zde Otec nastolil, spojuje "maximum pokušení s maximem příležitostí". Jakmile člověk tento čin okusí, začne vážně uvažovat o tom, že svému světu vtiskne takovou podobu, jakou má nyní Abatos.

Chceme to? Já říkám, že ne. Předpovídám, že pokud odsud Otec odejde, otevře takové možnosti cestu. Nezačne si snad každý člověk, který bude mít tu moc, o sobě myslet, že je cosi jako bůh? Nebude takový jako Otec, nespokojený s původní divokou, neuspořádanou, vzpurnou planetou, jakou našel? Nezačne pokládat vývoj a nedokonalost za nesnesitelné a nepřetvoří kosti svých výtvarů tak, aby odstranil všechny vývojové pozůstatky a vytvořil dokonalé kostry? Nepotlačí páření zvířat -a třeba i svých lidských spolubližních - a nenechá samce vyhynout bez ožívání, až zůstanou jen poddajnější a zvladatelnější samice, takže už nebude žádná šance na zrození mladých? Neudělá ze své planety zahradu, nádherný, avšak sterilní ráj bez vyhlídky na pokrok? Podívejte se například na způsob, kterým loví kořist ty tlusté a líné šelmy, a uvědomte si *jeho* katastrofální následky - myslím z evolučního hlediska. Nejprve si vybíraly ty nejpomalejší a nejhloupější býložravce. Vede to snad k tomu, že by přeživší zvířata plodila rychlejší a bystřejší potomstvo? Vůbec ne. Protože mrtví jsou vzkříšení a znovu polapení a zabiti. A stále dokola. Takže když si dnes vyjde levhartice nebo vlčice na lov, ti nepřivykli utečou a ti přivykli zůstanou stát roztřesení, ochromení a pokorně smíření se svou vraždou jako dobytčata na jatkách. A ti nesežráni se zase začnou nezúčastněně pást na jediný skok od dravce, který požírá jejich sestru. Tohle je uhlazená planeta, na které stále stejný běh událostí probíhá každý den ve stejných vyježděných kolejkách.

Dokonce i takového milovníka dokonalosti, jako je Otec, to už znudilo, a tak chce najít divoký svět, na kterém by mohl pracovat, až jej přivede do stejného stavu, v jakém je nyní Abatos. Půjde to tak dál, až se nakonec Galaxie nebude moci pyšnit množstvím ohromivě odlišných světů, nýbrž všude najdete kopii Abatu, která se nebude ničím lišit od ostatních? Varuji vás; tohle je jedno z velmi reálných nebezpečí.

Méně významné argumenty: *On* je vrah, protože způsobil potrat Kate Lejeuneové..."

"Protiargument: *On* tvrdí, že to byla nešťastná náhoda, že jen poslal své dvě šelmy, aby vyhnaly ji a Masterse z lesa, protože spolu měli pohlavní styk. A to *on* nesnese. Argument: Takový postoj svědčí v *jeho* prospěch a dokazuje, že *on* je dobrý a stojí na straně církve a Boha."

"Argument: *On* by nejednal jinak, ani kdyby Pete a Kate byli spojeni svátostí manželskou. Jemu je odporný pohlavní styk jako takový. Proč, to nevím. Snad tento skutek uráží *jeho* vlastnický pocit, protože na tomto světě je *on* jediným dárce života. Tvrdím však, že *jeho* zásah byl zlý, protože vyústil ve ztrátu lidského života a *on* věděl, že k tomu..."

"Argument," ozval se biskup poněkud vznětlivě. "Toto je, pokud víme, planeta bez

skutečné smrti a skutečného hříchu. To my jsme s sebou přivezli ty dvě příšery a *on* nemůže vystát ani jednu z nich."

"Argument. Nebyli jsme pozváni, nýbrž donuceni."

"Po pořádku, prosím," řekl předsedající. "Nejprve vlastní otázka a potom formulace pokušení, jak stanovují řády. Pokud řekneme ano a Otec s námi poletí, jeden z nás tu musí zůstat a *převzít jeho* místo. Jinak, a na tom *on* trvá, se tento svět v *jeho* nepřítomnosti promění v trosky a rozvaliny."

Odmlčel se a pak dodal. "Z nějakého důvodu omezil výběr svého náhradníka na vás dva."

"Argument," řekl biskup. "Jsme jedinými kandidáty, protože jsme se pod přísahou zřekli pohlavního styku. Zdá se, že si Otec myslí, že ženy jsou ještě větší nádobou zla než muži. Říká, že nedílnou součástí tělesného obcování je odčerpávání psychické energie, potřebné pro akt oživení, a naznačuje, že na pohlavním aktu je něco nečistého - nebo bych snad spíš měl říci příliš tělesného a živočišného. Nepokládám *ovšem jeho* postoj za zcela oprávněný, ani se naprosto nepřikláním k názoru, že ženy se nacházejí na stejné úrovni se zvířaty. Musíte si ale uvědomit, že *on* už neviděl ženu deset tisíc let, že snad *ženy jeho* biologického druhu mohou k takové reakci opravňovat. Z *jeho* hovoru jsem pochytil, že mezi pohlavími u *jeho* druhu na *jeho* domovské planetě zeje široká propast. Přesto je k našim ženám laskavý. Nedotkne se jich, to je pravda, ale *on* říká, že každý fyzický kontakt s námi je pro *něj* bolestný, protože ho to obírá o jeho, jak to říci... svatost? Na druhou stranu květiny a stromy..."

"Argument: To, co říkáte, nasvědčuje *jeho* zvrácené povaze."

"Argument, argument. Přiznal jste se, že byste se neodvážil *mu* něco takového říci do očí, že ve vás vzbuzuje bázeň síla, která z *něj* vyzařuje. Argument: *On* jedná jako někdo, kdo složil slib cudnosti; *on* má možná takovou povahu, že ho příliš blízký kontakt poskvňuje, obrazně řečeno. Pokládám tento nábožný postoj za další bod v *jeho* prospěch."

"Argument: Sám ďábel může být cudný. Ale z jakého důvodu? Protože miluje Boha, nebo proto, že si oškliví nečisté?"

"Je čas pro zvrát," pravil Tu. "Změnila teze nebo antiteze názor v některém bodě nebo ve všech bodech? Nezdáhejte se to přiznat. Hrdost musí ustoupit před láskou k pravdě."

Biskupův hlas zazněl pevně. "Žádná změna. A dovolte mi znovu zdůraznit, že si nemyslím, že Otec je Bůh. Ale má božské schopnosti. A církev jich může využít."

Carmody vstal a opřel se rukama o okraj stolu. Hlavu měl bojovně nachýlenou vpřed a jeho postoj podivně kontrastoval s něžnou melancholií masky.

"Ani antiteze nedospěla k žádné změně. Dobrá. Teze tvrdí, že Otec má božské schopnosti. Já říkám, že člověk je má v omezené míře také. Meze jsou dány tím, co dokáže hmotnými prostředky udělat s hmotnými věcmi. Tvrdím, že i Otec je omezen těmito prostředky, že na *jeho* takzvaných zázracích není nic nadpřirozeného. Ve skutečnosti i člověk dokáže totéž, co Otec, i když na primitivnější úrovni."

Argumentoval jsem na duchovní úrovni v naději, že zviklám tezi duchovními argumenty, než před vámi odhalím své objevy. Ale nepodařilo se mi to. Dobrá. Řeknu vám, co jsem zjistil. Snad teze změní svůj názor potom."

Sehnul se, zdvihl onu černou brašnu a položil ji před sebe na stůl. Promluvil a držel na ní přitom jednu ruku, jako by chtěl připoutat pozornost k ní.

"Mám za to, že Otcovy schopnosti jsou patrně jen rozšířením toho, co dokážeme i my, lidé. *Jeho* metody jsou ovšem mnohem jemnější, protože má zázemí ve vědě mnohem starší, než je naše. Ostatně i my jsme schopní omlazovat staré lidi, takže délka života se pohybuje kolem sto padesáti let. Vytváříme orgány z umělých tkání. Během omezeného časového úseku jsme schopni oživit mrtvé za předpokladu, že jsou dost rychle zmrazeni a pak se na nich začne pracovat. Dokonce jsme už vytvořili jednoduchý organický mozek - na úrovni žabího. Ani pocit bázně a paniky není nic nového. Sami máme sonery, které mají podobný účinek. Proč by *on* nemohl používat obdobných metod?"

Jenom to, že jsme *ho* viděli nahého a bez přístroje v ruce neznamená, že *jím* vyvolané efekty jsou způsobené mentálním vysíláním. My si nedokážeme představit techniku bez kovového mechanismu. Ale co když *on* má jiné prostředky? Co ty rosolové stromy, které způsobují elektromagnetické jevy? Co to slabé bzučení, které jsme slyšeli?

A tak jsem si od inženýra půjčil mikrofon a osciloskop, vyrobil jsem si provizorní zvukový detektor, strčil jsem jej do brašny a vydal jsem se čenichat kolem. Všiml jsem si, že i Jeho Excellence využívala zbývajících čas do synody a znovu mluvila s *ním*. A v té době blízké rosolové stromy vysílaly infrazvukové vlny

o kmitočtu čtyři a třináct hertzů. Víte sami, co takové vlny dělají. Ty první stimulují vnitřnosti a způsobují peristaltické pohyby. Ty druhé vyvolávají pocit celkové matné stísněnosti. Byly tam

i jiné zvukové vlny, některé infrazvukové, jiné ultrazvukové.

Vzdálil jsem se z Otcovy blízkosti, abych pátral i jinde. A také abych si trochu zapřemýšlel. Napadlo mě, jak je příznačné, že co jsme zde, měli jsme jen málo příležitostí k nějaké meditaci a vůbec myšlenek na ni. Otec na nás vyvíjel nátlak a udržoval nás vyvedené z míry. Očividně chce rozptýlit naši mysl příliš rychlým tempem událostí.

Rychle jsem si to v duchu prošel a dospěl jsem k závěru, že sám akt oživení není dokončen *jeho* jiskrou stvoření. Ani zdaleka. Probíhá naprosto automaticky a nastává v okamžiku, kdy je nově vytvořené tělo hotové a připravené na bioelektrický šok z protoplazmatického rosolu.

*On* však ví, kdy je připraveno, je napojen na vlnové délky nově kvetoucího života, sytí se jimi. Jak? Mezi jeho mozkovými vlnami a vlnami rosolu musí být dvoucestné spojení. Víme, že myslíme v symbolech, že mentální symbol je v podstatě složitá kombinace mozkových vln, spletená v sérii jednotlivých obrázků. *On* svými myšlenkami, to jest mentální projekcí symbolu, jen spouští jistý přednastavený mechanismus v rosolu.

Nemůže to však činit každý, protože jediní, kdo se z nás dokáží napojit na příslušné vlny, jsme my dva knězi, zasvěcení celibátu. Člověk očividně musí mít zvláštní psychosomatickou dispozici. Proč? To nevím. Možná na tom procesu je něco spirituálního. Nezapomeňte však, že i ďábel je spirituální. Psychofyzilogické problémy jsou nicméně dosud málo probádaným kontinentem. Nedokážu je vyřešit, mohu o nich pouze spekulovat.

Pokud jde o *jeho* schopnost léčit choroby na dálku, zřejmě je diagnostikuje a zákroky provádí prostřednictvím stromového rosolu. Ten přijímá abnormální či nezdravé vlny, které vysílají naše nemocné buňky, a vysílá zpět zdravé vlny, které mají potlačit nebo vyrušit ty nezdravé. Na tomto procesu není nic záračného. Funguje ve shodě s materialistickou vědou.

Dohaduji se, že když sem Otec původně přišel, byl si plně vědom toho, že tato extáze pramení ze stromů a *on* na ni je pouze naladěný. Po tisíciletích osamění a téměř nepřetržitého stavu narkotického vytržení sám sebe obloudil do přesvědčení, že *on* je tím, kdo zažehuje nový život.

Je tu ovšem ještě několik nezodpovězených otázek. Jak zachytil naši loď? Nevím. Ale věděl o přeskokovém pohonu od trosečnice z *Hoyla* a mohl být tedy schopen nastavit požadované vlnové délky, aby ovlivnil funkci proteinových paměťových bank pro 'normální' prostor. Mohl klidně přimět polovinu rosolových stromů na Abatu, aby vysílaly nepřetržitě, a tím vytvořily past, která nevyhnutelně musela lapit jakoukoliv prolétající loď."

Tu se ozval: "Co se stalo s *jeho* původní lodí?"

"Kdybychom nechali *Racka* deset tisíc let vystaveného dešti a slunci, co by se s *ním* stalo?"

"Zůstala by z něj hromádka rzi. Možná ani to ne."

"Správně. Mám silné podezření, že když sem Otec přilétl, měl na své lodi dobře vybavenou laboratoř. *Jeho* věda byla schopná libovolně mutovat geny a *on* svých nástrojů využil k tomu, aby místní stromy přeměnil v tyhle rosolové. To by také vysvětlovalo, jak je možné, že byl schopen změnit genom živočichů tak, že jejich těla ztratila rudimentární orgány a staly se z

nich dokonale funkční organismy."

Malý muž v masce usedl. Nyní vstal biskup. Hlas měl přiškrcený.

"I když připouštím, že váš výzkum a dohady naznačují, že Otcovy schopnosti jsou trik - a ve vši upřímnosti musím uznat, že máte podle všeho pravdu - přestože to tedy uznávám, stále se vyslovuji v Otcův prospěch."

Carmodyho maska se naklonila doleva. "Cože?"

"Ano. Je naší povinností vůči církvi, aby se jí dostal do rukou tento nádherný nástroj, který lze, jako cokoli v tomto vesmíru, používat ve prospěch dobra nebo ve prospěch zla. Je vskutku nutné, aby nad ním převzala kontrolu a mohla tak zabránit v jeho zneužití, aby zesílila a získala další věřící. Myslíte si snad, že věčný život není přitažlivá věc?"

Dále - říkáte, že nám Otec lhal. Já říkám, že nelhal. Nikdy nám netvrdil, že *jeho* moc je výlučně duchovní. Snad jako cizí druh špatně odhadl naši chápavost a pokládá za samozřejmé, že vidíme, jakým způsobem pracuje.

To ovšem není podstata mé teze. Podstatou je, že musíme vzít Otce s sebou a poskytnout církvi příležitost, aby rozhodla, zda *ho* přijme nebo ne. Z tohoto nám neplyne žádné nebezpečí, protože *on* bude sám mezi miliardami. A kdybychom *ho* zde nechali, můžeme být vystaveni výtkám a možná i důraznějším postihům ze strany církve za to, že jsme byli natolik zbabělí, abychom odmítli *jeho* dar.

Já zde zůstanu, přestože ti, kdo nemají právo mě soudit, zpochybňují mé pohnutky. Jsem stejně tak nástrojem Božím jako Otec; je správné, aby bylo co nejlépe využito schopností nás obou; když je Otec izolován zde, nečiní žádné dobro pro církev ani pro člověka. Já budu snášet svou samotu při čekání na váš návrat s myšlenkou, že jsem služebník, který nachází potěšení ve své povinnosti."

"Takové potěšení!" vykřikl Carmody. "Ne! Říkám, že máme odmítnout Otce ihned a jednou provždy. Sice velice pochybuji, že nás nechá odletět, protože si určitě myslí, že při vyhlídce strávit zde zbytek života a zemřít zde - protože si nemyslím, že by nás oživoval, když *ho* odmítneme - budeme souhlasit. A postará se o to, abychom zůstali zavření v lodi. Neodvážíme se vystrčit z ní nos, protože nás bude bombardovat vlnami paniky nebo na nás pošle své šelmy. To ale ještě uvidíme. Rád bych se ovšem zeptal teze na tohle: Proč *ho* prostě nemůžeme odmítnout a přenechat problém *jeho* odvozu z Abatu jiné lodi? Může si přece snadno polapit další. Nebo můžeme my, až se dostaneme domů, podnítit vyslání vládní lodi, aby to prošetřila."

"Otec mi vysvětlil, že pro *něj* znamenáme jedinou jistou příležitost. Na polapení další lodě může čekat dalších deset tisíciletí. Nebo navždy. Funguje to následujícím způsobem. Víte, že přeskok plavidla z jednoho bodu normálního prostoru do druhého je z hlediska vnějších pozorovatelů okamžitý. Teoreticky se loď v nulovém čase otočí podél zvláštní osy z jedné souřadnic do druhé, přičemž zmizí z výchozího bodu a v témže okamžiku se objeví v místě určení. Přitom však vzniká odrazový efekt, virtuální obrazy lodě, vytvořené elektromagnetickými poli, které jsou vyzařeny z místa vzniku vždy v šesti navzájem kolmých směrech a vzdalují se rostoucí rychlostí. Říká se jim 'duchové'. Nikdo je nikdy neviděl a nemáme žádné přístroje, které by je zachytily. Jejich existence vyplývá z Guizotových rovnic, které vysvětlují, jak mohou elektromagnetické vlny překročit rychlost světla, třebaže to, že se Einstein mýlil, když pokládal rychlost světla za absolutní, víme už od Auschweigových dob.

Když spojíte Wildenwooly přímkou s Ygdrasilem, zjistíte, že Abatos neleží mezi nimi, nýbrž stranou od Ygdrasilu. Ovšem na kolmici, takže tudy prolétá jeden z 'duchů'. Elektromagnetická síť, kterou vytvářely stromy, jej zastavila. Výsledkem bylo to, že to *Racka* doslova přitáhlo podél linie přenosu za tímto konkrétním 'duchem' k Abatu místo k Ygdrasilu. Představuji si, že jsme se na prchavou milisekundu objevili na místě původního určení a pak jsme byli strženi sem. Samozřejmě jsme to nepostřehli, stejně jako nás lidé na Ygdrasilu ani nezahledli.

A teď - přelety mezi Ygdrasilem a Wildenwooly nejsou časté a záchytné pole musí být dokonale synchronizované s 'duchem', jinak 'duch' proklouzne mezi pulsy. *Takže jeho* šance lapit další loď jsou mizivé."

"Ano, a proto nám nikdy nedovolí odletět. Pokud odletíme bez *něj* a pošleme sem válečnou loď pověřenou vyšetřováním, ta už může mít zabudované obranné prostředky, které překonají vysílání jeho stromů. Takže představujeme *jeho* jedinou letenku. A já říkám *ne*, i kdybychom tu měli uvíznout navždy!"

V obdobném duchu spor zuřil dvě hodiny, až si Tu nakonec vyžádal závěrečná stanoviska.

"Dobrá. Vyslechli jsme argumenty. Antiteze tvrdí, že existuje nebezpečí pokušení, jež z člověka udělá jalového anarchistického pseudoboha.

Teze tvrdí, že nebezpečí spočívá v tom, že můžeme odmítnout dar, který by církev opět dovedl k univerzálnosti co do počtu věřících i co do práv, protože by, obrazně i doslova řečeno, držela v rukou klíč k životu a smrti.

Prosím, aby teze hlasovala."

"Jsem pro, abychom přijali Otcovu nabídku."

"Antiteze."

"Ne. Jsem proti."

Tu položil na stůl své velké a kostnaté ruce.

"Jako předsedající a soudce souhlasím s antitezí."

Sňal masku. Druzí dva muži, jako by váhali přihlásit se ke své totožnosti a odpovědnosti, zvolna sňali svá přestrojení. Seděli a dívali se na sebe a nevšímali si kapitána, který si hlasitě odkašlával. Spolu s nepravými podobami odložili i jakékoliv předstírání bratrské lásky.

Tu se ozval: "Abych byl upřímný, musím zdůraznit jednu věc. To jest, že jako církevní laik mohu souhlasit s dohodou odmítnout Otce jakožto cestujícího. Ale mou povinností jakožto kapitána plavidla Saxwell Company v případě neplánovaného přistání je vzít na palubu kohokoliv, kdo chce odcestovat a nemá jinou příležitost, za předpokladu, že má peníze a že je pro něj místo. Takový je zákon Společenství."

- "Myslím, že si nemusíme dělat starosti, že by *jemu* někdo zaplatil cestu," řekl páter. "Zatím ne. Ovšem pokud by *on* peníze měl, postavil by vás před pěkné dilema."

"To ano, že? Já bych samozřejmě musel ohlásit, že jsem *ho* odmítl. Pak by mě čekal soud, mohl bych ztratit kapitánskou hodnost a patrně bych strávil zbytek života na zemi. Taková představa je... prostě nesnesitelná."

André vstal. "Bylo to docela náročné. Myslím, že se půjdu projít do lesa. Jestli tam potkám Otce, sdělím *mu* naše rozhodnutí."

Tu se také zvedl. "Čím dřív, tím lépe. Požádejte *ho*, aby ihned zprovoznil náš přeskokový pohon. Ani se nebudeme namáhat odlétat tradičním způsobem. Prostě provedeme přeskok naslepo a polohu určíme potom. Hlavně abychom už byli pryč."

Carmody zašátral ve svém rouchu po cigaretě. "Asi si promluví s Petem Mastersem. Třeba mu do hlavy naliji trochu rozumu.

Potom se také půjdu projít do lesa. Ještě je tu kolem spousta věcí, o kterých bych se rád něco dozvěděl."

Díval se za odcházejícím biskupem a zachmuřeně pokýval hlavou.

"Bylo to tvrdé, jít proti svému představenému," prohodil k Tuovi. "Jenže Jeho Excellence, třebaže je to skvělý člověk, postrádá ono porozumění, které je založeno na vlastních mnohých hříších."

Poklepal si na své kulaté břicho a usmál se, jako by bylo všechno v pořádku, i když to nevyznělo příliš přesvědčivě.

"To, co mám stažené opaskem, není jenom špek. Jsou tam také napevno uložené roky životních zkušeností. Nezapomeňte, že jsem přežil Dantovo Potěšení. Býval jsem přesycený zlem. Dnes se mi při sebemenší jeho příchuti zvedá žaludek. Říkám vám, kapitáne, Otec je

zkažené, deset tisíc let staré maso."

"Zní to, jako byste si tím nebyl tak úplně jistý."

"A kdo také může být, v tomto světě proměnlivého zdání a nedostatečného poznání sebe sama?"

## Kapitola 6

Mastersovi povolili volný pohyb poté, co slíbil Tuovi, že už nebude dělat potíže. Když Carmody nemohl mládence najít na lodi, vyšel ven a zavolal ho prostřednictvím náramkové vysílačky. Žádná odezva.

Páter, který u sebe stále měl svou černou brašnu, pospíchal do lesa tak rychle, jak mu to krátké nohy dovolily. Pobrukoval si, jak tak procházel pod mohutnými větvemi, pokřikoval na ptáky nad svou hlavou, na jednom místě se zastavil, aby se slavnostně uklonil vysokému volavkovitému ptákovi s tmavofialovým pruhem jako maskou kolem očí, a odpotácel se se smíchem, až se za břicho popadal, když mu pták odpověděl zvukem, jako když se gumovým zvonem pročišťuje ucpaná výlevka. Nakonec se posadil pod buk a otíral si splavenou tvář kapesníkem.

"Bože, Bože, v tomhle vesmíru se dějí věci... Ty musíš mít určitě smysl pro humor," řekl nahlas. "Jenže si musím dát pozor, abych vůči Tobě nezaujal čistě lidské hledisko a nedopustil se klamného antropomorfického závěru."

Odmlčel se a pak řekl už tišeji, jako by nechtěl, aby ho někdo slyšel: "Ostatně, proč ne? Nejsme snad v jistém smyslu ohniskem stvoření, obrazem Stvořitele? On také jistě rád cítí úlevu a nachází ji ve smíchu. Třeba se Jeho smích neprojevuje jako pouhý zvuk bez významu, ale nějakým vysoce úsporným a poučným způsobem. Místo srdečného smíchu třeba rozhodí novou galaxii. Nebo zahihňání nahrazuje tím, že nějakému živočišnému druhu poskytne cosi jako vývojový Jakubův žebřík k lidštějšímu stavu.

Anebo, i když to zní staromódně, si dopřává čirého potěšení ze zázraků, aby svým dětem ukázal, že Jeho vesmír *není* absolutně spořádaně fungující hodinový stroj. Zázraky jako Boží smích. Hmm, to nezní špatně. Kde mám zápisník? Já to věděl. Nechal jsem jej v kabině. To by byl skvělý námět na článek. No, nevádí. Dost možná si to zapamatuji, a když ne, potomstvo na to nevymře. Ale bude o něco chudší a..."

Zmlkl, neboť nedaleko zaslechl Masterse a Lejeuneovou. Vstal a zamířil k nim a přitom na ně volal, aby si nemysleli, že je potají poslouchá.

Stáli proti sobě nad obrovskou trásnitou muchomůrkou. Kate zmlkla, zato Pete, tvář rudou úplně jako vlasy, mluvil vztekle dál, jako by kněz neexistoval. Zuřivě mával pěstí, zatímco druhá ruka mu visela po boku a svírala rukojeť elektrické pily.

"Už jsem řekl! Nevrátíme se na Wildenwooly. A nemysli si, že se bojím tvého táty, protože já se nebojím nikoho. Jistě, on nebude trvat na našem obvinění. On si může dovolit být velkomyslný. Společenství nás skrouhne za něj. Jsi snad tak hloupá, abys nevěděla, že podle zákona musí Zdravotní rada dát pod dozor každého, na koho bylo podáno oznámení pro nezdravé chování? Tvůj táta už určitě poslal zprávu na Ygdrasil. Seberou nás, jakmile vystrčíme nos z lodi. A pošlou nás oba do ústavu. Ani se nedostaneme na stejné místo. Oni nikdy nepošílají ty, kdo něco provedli spolu, do toho samého ústavu. A jak mám vědět, jestli tě potom neztratím? V polepšovnicích dělají s lidmi strašné věci, nutí je měnit názory. Můžeš mě přestat mít ráda. A oni to jen přivítají. Řeknou, že jsi zaujala správný postoj, když mi dáš kopačky."

Kate zdvihla svůj fialkový pohled k jeho očím. "Ale Pete, k tomuhle to nedojde. Nemluv takové hlouposti. Kromě toho taťka nás neudá. Ví, že by mě vzali na dlouho pryč, a to by nevydržel. On to nesvěří úřadům; pošle za námi svoje lidi."

"Jo? A co ten telegram na *Racka* těsně před odletem?"

"Táta nepsal nic o penězích. Měli nás zadržet jen pro nezletilostní přestupek."

"Jasně, a pak by mě jeho hrdlořezové zmlátili a pohodili někde v Twogijských lesích. To by se ti líbilo, co?"

Katiny oči se zalily slzami. "Pete, prosím tě, nech toho. Víš přece, že tě mám raději než kohokoliv jiného na světě."

"No, možná jo, možná ne. Ostatně nezapomeň, že tenhle flandák o těch penězích ví a jeho povinností je udat nás."

"Možná jsem flandák," opáčil Carmody, "ale to ze mne nedělá automaticky nelidu. Nikdy mě nenapadlo vás udávat. Jsem sice všetečný, ale jsem dalek toho, abych někomu naschvál dělal potíže. Rád bych vám pomohl z vaší šlamastyky, i když se musím přiznat k lehkému nutkání praštit vás do nosu za to, jak s Kate mluvíte. Ale na tom teď nezáleží. Důležité je, že mě nic neponouká něco říkat úřadům, přestože jste se mi se svým činem nesvětili v rámci zpovědi."

Ale myslím si, že byste se měli zařídit podle Katiny rady, vrátit se k jejímu otci, všechno mu přiznat a pokusit se dospět k nějaké dohodě. Třeba by proti svatbě nebyl, kdybyste mu slíbil, že počkáte do té doby, než dokážete, že jste schopni Kate zabezpečit. A než dokážete, že vaše láska ke Kate je založena na něčem hlubším, než je sexuální náruživost. Vžijte se do jeho pocitů. Má o ni stejnou starost jako vy. Kromě toho ji zná déle, má ji rád delší dobu."

"Ale, k čertu s ním a s celou touhle situací!" vybuchl Pete. Odkráčel a posadil se pod strom asi dvacet yardů daleko. Kate tiše plakala. Carmody jí nabídl kapesník se slovy: "Možná je trochu propocený, ale je desinfikovaný svatostí." Usmál se nad vlastním vtípem s tak očividným potěšením, smíšeným se sebeironií, že si nemohla pomoci a usmála se na něj také. Zatímco si osušovala slzy, podala mu druhou ruku.

"Jste milá a trpělivá, Kate, a nesmírně milujete muže, který, jak se obávám, je obdařen horkokrevnou a divokou povahou. Teď mi řekněte pravdu, není váš otec do značné míry stejný? Nebyl to jeden z důvodů, proč jste utekla s Petem? Abyste unikla náročnému, žárlivému a vznětlivému otci? A nezjistila jste snad od té doby, že Pete se tolik podobá vašemu otci, že jste prostě vyměnila originál za kopii?"

"Jste velice vnímavý. Ale já mám Petea ráda."

"Přesto byste se měla vrátit domů. Pokud vás Pete doopravdy miluje, přijde za vámi a pokusí se o čestnou a otevřenou dohodu s vaším otcem. Konec konců, musíte připustit, že nebylo správné brát jeho peníze."

"Ne," řekla a začala znovu plakat, "to nebylo. Nechci být slaboch a svalovat vinu na Petea, protože jsem souhlasila, že peníze vezmu, i když to byl jeho nápad. Udělala jsem to ve slabé chvíli. A už od té doby mě to trápí. I když jsem s ním byla v kabině a měla jsem být opojně šťastná, ty peníze mě trápily."

Masters vyskočil na nohy a zamířil k nim. V ruce se mu komíhala elektrická pila. Byl to zlověstně vyhlížející nástroj se širokou a tenkou nastavitelnou čepelí, která vyčnívala ven jako ventilátor z úzké motorové skříně. Držel pilu jako pistoli, svíral pažbu a jeden prst měl položený na spoušti.

"Dejte ty pracky od ní pryč," řekl.

Kate vymanila ruku z Carmodyho sevření, avšak vzdorně se mladíkovi postavila. "Nic mi nedělá. Poskytuje mi skutečné lidské teplo a porozumění a snaží se mi pomoci."

"Já tyhle postarší flandáky znám. Využívá tvou slabost, aby se k tobě mohl lísat a tisknout a..."

"Postarší?" vybuchl páter. "Poslechněte, Mastersi, mně je teprve čtyřicet..."

Rozesmál se. "Skoro jste mě dostal, co?" Obrátil se ke Kate. "Jestli se dostaneme z Abatu, vraťte se domů k otci. Já budu ještě nějaký čas umístěn v Breakneeku; můžete mě navštěvovat tak často, jak budete chtít, a já udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl. A třebaže je mi jasné, že vás mezi těmi dvěma ohni, jako je Pete a váš otec, čeká pár mučednických let, myslím si, že jste z tvrdého materiálu."

Zamrkal a dodal: "I když vypadáte tak křehce a jste nesmírně krásná a člověka to svádí se k vám lísat a tisknout."

V tom okamžiku vkročil na mýtinu kus srnčí zvěře. Rezavě červené zvíře s bílými, černě ohraničenými skvrnkami a nebojácnýma očima přitančilo až k nim a zvědavě začenichalo směrem ke Kate. Podle všeho poznalo, že Kate je z přítomných jediný tvor ženského rodu.

"Očividně jedna z těch, které nepřivykly na to, že je šelmy zabíjejí," poznamenal Carmody. "Pojď sem, maličká. Myslím, že jsem si s sebou právě pro takovou příležitost vzal pár kostek cukru. Jak ti mám říkat? Alenka? Na téhle sešlosti jsou sice všichni blázniví, ale nemáme žádný čaj."

Dívka vydala tichý výkřik potěšení a pohladila srnu po vlhkém černém čenichu. Zvíře jí olízlo ruku. Pete znechuceně odfrkl.

"Ještě ji polib."

"A proč ne?" Přitiskla rty k čenichu srny.

Zrudl ještě víc. Zašklebil se, máchl ostrím pily ke krku zvířete a stiskl spoušť. Srna padla k zemi a strhla Kate s sebou, protože dívku nic nevarovalo, aby krk srny pustila. Pilu, Peteovu hrud' a Katiny ruce postříkala krev. Ostří pily, vydávající ultrazvukové vlny, schopné prohryzat se i žulou, projelo tenkým a hlubokým řezem skrze tkáň zvířete.

Masters strnul s tváří bílou jako křída. "Jenom jsem se jí dotkl. Já jsem vlastně nechtěl zmáčknout spoušť. Musel jsem náhodou trefit krční tepnu. Té krve, té krve..."

Také Carmody byl bledý a hlas se mu třásl.

"Naštěstí ta srna nezůstane dlouho mrtvá. Ale doufám, že si zapamatujete pohled na tuto krev pro příště, až zase někdy pocítíte hněv. Mohla by to stejně tak dobře být lidská krev, víte?"

Zmlkl a zaposlouchal se do okolí. Zvuky lesa utichly, pohlcené přívalem ticha, připomínajícím stín mraku. A pak zvuk kroků a kamenné oči Otce.

Jeho hlas burácel kolem nich, jako by stáli pod vodopádem.

"Hněv a smrt ve vzduchu! Cítím je, když šelmy mají hlad. Přišel jsem co nejrychleji, protože jsem věděl, že tihle zabijáci nejsou moji. A také ještě z jednoho důvodu, Carmody, protože jsem od biskupa slyšel o vašich výzkumech a o vašich pomýlených závěrech a o rozhodnutích, které jste si na kapitánovi a na biskupovi vynutil. Přišel jsem vám ukázat, jak jste se ohledně mých schopností mýlil, abych vás naučil pokoře před představenými."

Masters ze sebe vypravil přidušený výkřik, popadl Kate za ruku svou zakrvácenou dlaní a klopýtavým během ji táhl pryč. Carmody, třebaže se třásl, zůstal stát na místě.

"Vypněte ten svůj infrazvuk. Já vím, jak vytváříte bázeň a paniku v mých prsou."

"Máte v brašně přístroje. Podívejte se na ně a přesvědčte se, jestli stromy něco vyzařují."

Muž poslušně zatápal po zámku brašny a po dvou pokusech se mu ji podařilo otevřít. Zakroutil číselníkem, a když přešel celý rozsah, oči se mu rozšířily.

"Přesvědčený? Na příslušném rozsahu tu nejsou žádné zvukové vlny, že? A teď sledujte jedním okem osciloskop a druhým mne."

Otec nabral z otvoru nejbližšího stromu plnou hrst rosolu a připlácí jej na zakrvácené místo na krku srny. "Tohle tekuté maso uzavře ránu, která je zde jen malá, a obnoví zničené buňky. Rosol vysílá do okolí rány sondážní vlny, zmapuje strukturu okolních tkání, odtud odvodí strukturu chybějících nebo poškozených buněk a začne vyplňovat mezery. To však jenom v případě, že ten postup řídím já. A v krajním případě se obejdu i bez rosolu. Nepotřebuji jej, protože moje moc je dobrá, neboť pochází od Boha. Měl byste strávit deset tisíc let o samotě a nemít nikoho, s kým byste si promluvil, kromě Boha. Pak byste pochopil, že je pro mne nemožné konat něco jiného než dobro, že vidím až do mystického srdce věcí a cítím jeho tep lépe než svůj vlastní."

Položil ruku na mázdrou potažené oči. Když ji odtáhl, oči se opět leskly vlhkou černí a boky srny se zdvíhaly a klesaly. Hned se postavila na nohy, natáhla krk směrem k Otci, ten ji

odehnal vztaženou rukou a ona se obrátila a odhopsala.

"Snad byste měl svolat novou synodu," zahřměl Otec. "Řekl bych, že nové důkazy to ospravedlňují. Kdybych byl věděl, že jste zvědavý jako opice - a že rozumové schopnosti máte také na úrovni opice - ukázal bych vám přesně, co všechno dokážu."

Obr odkráčel. Carmody zíral za ním. Otřeseně mumlal sám k sobě: "Že bych se mýlil? Že bych nebyl dost pokorný? Že bych příliš pochyboval o vnímavosti Jeho Excellence, protože postrádá moje zkušenosti... jak jsem si myslel? Přičítal jsem příliš velký význam jeho nemoci a mýlil jsem se v jejích příčinách?"

Zhluboka se nadechl. "Nu, pokud jsem se mýlil, přiznám to. Třeba veřejně. Ale zahanbí mě to. Jako bych byl trpaslík, který se motá pod nohama obrům a podtrhává jim je, aby dokázal, že je větší než oni."

Vykročil. Nepřítomně vztáhl ruku k větvi, na níž visel velký, jablku podobný plod.

"Hmmm. Chutné. Na tomhle světě se dá žít tak snadno. Člověk neumře hladu a nemusí se bát smrti. Může ztloustnout a zlenivět, polevit ve víře, užívat si vytržení z ožívování. Po tomhle přece v koutku duše toužíš, ne? Bůh ví, že jsi tlustý dost, a pokud tvému okolí připadá, že překypuješ energií, pak je to někdy jen díky tvému nesmírnému přemáhání. Nesmíš si připouštět únavu, musíš se tvářit, že jsi celý žhavý do práce. A tví farníci, ano, a také tvoji představení, kteří by měli mít větší pochopení, berou tvoji robotu jako samozřejmost a velice se diví, když si dovolíš být unavený, ztratit odvahu nebo zapochybovat. Tady by tě nic takového nečekalo."

Odhodil napůl snědené jablko, aby si natrhal červenohnědé bobule z jakéhosi keře. Mračil se a cosi si mumlal, když je jedl, a zrakem stále spočíval na vzdalujících se ramenou a rudozlaté hřívě Otce.

"Nuže...?"

Po chvíli se tiše zasmál. "Je to vsutku paradox, John L Carmody, že znovu zvažuješ pokušení, které jsi předtím vymlouval Tuovi a Andréovi. A bude pro tebe trvalým poučením - neboť doufám, že nejsi tak hloupý, abys z něj nedokázal těžit - když se přemluvíš, abys změnil názor. Možná jsi to potřeboval, protože jsi neuvážil, jak silné muselo být biskupovo pokušení, protože jsi vůči němu cítil jisté pohrdání - jen náznak, ale přece jen - za to, že tak snadno podlehl a ty jsi tak snadno odolal."

Pche, myslel sis, že jsi tak silný, že máš pod opaskem sbaleno tolik roků zkušeností! Bylo to sádlo a větry, co tě nadýmalo, Carmody. Byl jsi těhotný nevědomostí a pýchou a nyní jsi musel porodit pokoření. Ne, pokoru. Mezi těmi dvěma je rozdíl v závislosti na postoji, jaký k tomu zaujmeš. Dopřej ti Bůh pochopení pro to druhé."

A přiznej si to, Carmody, přiznej. Dokonce i v tom šoku, když jsi viděl zabitou srnu, jsi cítil radost, protože jsi měl záminku k oživení zvířete, abys mohl znovu cítit to vytržení, o kterém víš, že by mělo být zakázáno, protože *to je* droga a *odvádí tvou* mysl od naléhavých záležitostí tvého poslání. A i když sis říkal, že už to nebudeš dělat, tvůj hlas byl slabý a nepřesvědčivý."

Na druhou stranu, necítil snad Bůh jakožto umělec extázi během Stvoření? Není snad součástí Stvoření? Neměli bychom ji snad také cítit? Ale pokud ano, nepřivede nás to k představám o vlastní božskosti? Ale Otec tvrdí, že je si vědom, odkud *jeho* schopnosti pocházejí. A to, že jedná výhradně na dálku, *noli me tangere*, se dá omluvit deseti tisíci lety osamění. Bůh ví, že někteří svatí byli natolik výstřední, že je umučila sama církev, která je později kanonizovala."

Nicméně ožívování je droga. A pokud je to droga, ty máš pravdu a biskup se mýlí. Nicméně drogou se může stát alkohol, jídlo, četba knih a spousta dalších věcí. Touha po nich se dá ovládat a dají se užívat s rozvahou a umírněně. Proč by to tedy nemohlo být stejné s ožívováním, poté, co člověk překoná první příval opojení? Opravdu, proč ne?"

Zahodil bobule a utrhl plod, který vypadal jako banán, jen místo měkké slupky měl tenkou

hnědou skořápku.

"Hmm. Má tady skvělou kuchyni. Chutná to jako rostbíf se šťávou zahuštěnou trochou cibule. Vsadím se, že je to plné bílkovin. Není divu, že Otec je tak působivě, až ohromivě mužný, tak mohutný, i když je přísný vegetarián.

Ale ty už zase moc mluvíš sám k sobě. Zlozvyk, který sis osvojil na Dantově Potěšení a nikdy ses ho nezbavil, ani po *oné* noci, kdy ses obrátil na víru. To byla hrozná doba, Carmody, a jen díky... Poslyš, Carmody, nechceš už zavřít zobák?"

Znenadání se přikrčil za keř. Otec došel k velkému pahorku, který se vypínal nad lesem a byl beze stromů, až na jediný obrovský strom na samém vrcholku. Velký otvor u jeho paty prozrazoval jeho druh, avšak zatímco ostatní stromy tohoto druhu měly hnědou kůru a světle zelené listy, tento měl kůru bílou a listy tak tmavě zelené, až se zdálo, že jsou černé. Kolem jeho příšerných bílých kořenů, vystupujících nad zem, se krčil shluk zvířat. Lvice, levhartice, vlčice, struthiursinové, velká černá kráva, nosorožec, gorila s nachovou rván, slonice, pták, který připomínal moa a vypadal na to, že je zobákem schopný rozpárat slona, zelená ještěrka o velikosti člověka s hřebenem na zádech a spousta dalších. Nahloučená zvířata se neklidně vrtěla, ale byla zticha a sebe navzájem si nevšímala.

Když spatřila Otce, vydala mnohohlasý tlumený řev, jakési hluboké zamručení. Rozestupovala se před ním a vytvořila uličku, kterou prošel.

Carmody zalapal po dechu. To, co předtím pokládal za obnažené kořeny stromu, byly hromady kostí. Změť koster.

Otec se před nimi zastavil, obrátil se, oslovil zvířata neznámým jazykem zpěvavého rytmu a opisoval přitom rukama velké i malé kruhy, které se navzájem proplétaly. Pak přestal řečnit a začal sbírat lebky jednu po druhé, každou políbil na vyceněné zuby a zase ji uložil zpět na její místo. Po celou tu dobu se zvířata mlčky a nehybně krčila na místě, jako by chápala, co Otec říká a dělá. A možná tomu tak nějakým způsobem bylo, protože jimi probíhal proud očekávání jako vánek načechrávající srst.

Páter, napínající oči, si mumlal: "Humanoidní lebky. A jeho velikost. Přilétli sem s *ním* a zemřeli? Nebo je zabil? A jestli ano, proč to obřadné vyjádření lásky, proč to mazlení?"

Otec odložil poslední z těch příšerných předmětů, rozpráhl ruce k obloze a pak je ohnul v lokti a dotkl se ramenou.

"Že přišel z nebes? Nebo chce naznačit, že se ztotožňuje s nebem, případně s celým vesmírem? Panteismus? Nebo co?"

Otec vykřikl tak hlasitě, že Carmody málem vyskočil zpoza keře a prozradil se. Zvířata zabručela v odpověď. Kněz sevřel ruce v pěst, zdvihl hlavu a v pohledu se mu objevila divokost. Jako by ho zachvátil vztek. Vypadal jako šelma, natolik jeho vrčící tvář nyní připomínala výraz shromážděných tvorů. Také ty zachvátila zuřivost. Velké kočky skučely. Tlustokožci troubili. Kráva bučela, medvědi bručeli. Gorila se bila do hrudi. Ještěrka syčela jako parní stroj.

Otec znovu vykřikl. Kouzlo, které je dosud drželo na uzdě, bylo náhle to tam. Celá ta horda najednou se vrhla na obra. Ten bez odporu zmizel pod vzdouvajícím se přílivem osrstěných hřbetů. Nad hlučný zmatek se zvedla jedna ruka, opisující kruh, jako by Otec stále prováděl předepsané rituální pohyby. Pak po ní chňapla jedna lvice a zbylý pahýl klesl zpět.

Carmody se v posledních okamžicích plazil po zemi, zatínal prsty do trávy a očividně se snažil držet se, aby se nevrhl kupředu a nepřipojil se k masakru. V okamžiku, kdy spatřil scénu s ukousnutou rukou, vyskočil, ale výraz v jeho tváři se změnil. Nyní se v ní zračilo zděšení a hrůza. Utíkal pryč do lesa a předkláněl se přitom, takže ho keř zakryl před náhodnými pohledy ze strany zvířat. Jednou se zastavil za stromem a vyzvracel se a pak zase uháněl dál.

Za ním burácel ryk krví rozběsněných šelem.

## Kapitola 7

Krátce po setmění vyšel obrovský měsíc, proužkovaný jako meloun. Jeho jasné paprsky se třpytily na polokouli trupu *Racka* a odrážely se od bílých tváří, shromážděných na okraji louky. Z temnoty lesa vyšel otec John. Zastavil se a zavolal: "Co se děje?"

Od semknutého hloučku se oddělil Tu. Ukázal k otevřenému hlavnímu vstupu do lodi, ze kterého se linulo světlo.

Otec John zalapal po dechu. "On? Už?"

Pod vstupními schůdky stála bez hnutí majestátní postava, jako by tam mohla trpělivě čekat dalších deset tisíc let.

Tuův hlas zněl rozhněvaně, ale byla v něm znát i pochybnost.

"Biskup nás zradil! Pověděl *mu* o tom zákonu, podle kterého *ho* musíme vzít s sebou, a dal *mu* peníze na cestu!"

"Co s tím budete dělat?" otázal se Carmody a jeho skřípavý hlas zněl ještě neuhlazeněji než obvykle.

"Co asi? Co mohu dělat jiného, než *ho* vzít na palubu? Předpisy to vyžadují. Kdybych odmítl... nu, ztratil bych kapitánskou hodnost. Přece to víte. Nanejvýš mohu odložit odlet do rána. Do té doby může biskup třeba změnit názor."

"Kde je Jeho Excellence?"

"Neříkejte tomu zrádci Excellence. Odešel do lesa a stal se novým Otcem."

"Musíme ho najít a zachránit před sebou samým!" vykřikl Carmody.

"Půjdu s vámi," řekl Tu. "Nechal bych ho jít vlastní cestou do pekla, jenže nepřátelé naší církve by se nám vysmívali. Bože můj, dokonce biskup!"

Za několik minut oba muži vyzbrojení ručními svítilnami, zaměřovači lodi a sonery vykročili do lesa. Tu s sebou měl i automatickou pistoli. Šli sami, protože páter nechtěl vystavovat biskupa nepříjemným pocitům, které by ho jistě přepadly, kdyby měl čelit zástupu rozzlobených lidí. Kromě toho se domnívali, že mají větší šanci přemluvit ho k rozumu, když to bude jen mezi starými přáteli.

"Kde ho, sakra, najdeme?" zasténal kapitán. "Panebože, tady je tma. A podívejte se na ty oči. Musí jich být tisíce."

"Ta zvířata vědí, že se děje něco neobvyklého. Poslouchejte, celý les je vzhůru."

"Oslavují změnu vládcy. Král je mrtev, ať žije král. Kde jen může být?"

"Nejspíš u jezera. Tam se mu líbilo nejvíc."

"Proč jste to neřekl dřív? Tam jsme mohli být vrtulníkem za dvě minuty."

"Dnes v noci nepůjde použít vrtulník."

Otec John posvítíl na zaměřovač loď. "Podívejte se, jak se střelka točí. Vsaďím se, že ani naše náramkové vysílačky nefungují."

"Haló, *Racku*, ozvěte se, *Racku*, ozvěte se... Máte pravdu. Nefunguje. Ježíšikriste, ty svítící oči, stromy jsou jimi doslova obsypané. Naše sonery jsou kaput také. Jak to, že nevysadily i naše svítilny?"

"Nejspíš proto, že *on* si myslí, že nás s nimi jeho šelmy rychleji najdou. Zkuste svou pistoli. Její mechanismus je poháněn elektricky, že?"

Tu znovu zasténal. "Nefunguje. Co bych teď dal za starý typ!"

"Ještě se můžete vrátit," upozornil ho Carmody. "Jestli najdeme biskupa, nemusíme se z těch lesů dostat živí."

"Co si o mně myslíte? Že jsem zbabělec? To si od nikoho nenechám líbit, ať už je to kněz nebo ne."

"Vůbec ne. Ale nesete odpovědnost především za loď, jak víte."

"A také za své cestující. Jdeme."

"Už jsem si myslel, že jsem se mýlil. Málem jsem změnil svůj názor na Otce," přiznal se kněz. "Už jsem si takřka začal myslet, že své schopnosti, které nezávisí zcela na materiálních

zdrojích, používá k dobrému. Ale dosud jsem si nebyl jistý. A tak jsem *ho* sledoval a pak, když jsem byl svědkem jeho smrti, pochopil jsem, že jsem měl předtím pravdu, že každý pokus využít *ho* přinese zlo."

"*Jeho* smrti? Ale *on* přece před chvílí stál u *Racka*"

Carmody spěšně vylíčil Tuovi, co viděl.

"Ale... ale... to nechápu. Otec přece nedokázal snést dotek svých vlastních výtvorů a dokonale je ovládal. Jak to, že se proti němu vzbouřily? Jak mohl tak rychle ožít, zvláště když *ho* zvířata roztrhala na kousky? Třeba je tu Otců víc, řekněme dvojčata, a hrají to na nás. Třeba dokázal ovládat jen několik zvířat. Je to slavný krotitel a před námi používá svá ochočená zvířata. A narazil na skupinu, kterou nedokázal zvládnout."

"Máte pravdu jen napůl. Předně to skutečně byla vzpoura, ale taková, ke které je *on* dohnal; rituální vzpoura. Cítil jsem jeho mentální příkaz; málem mě to také přimělo vyskočit a trhat *ho* na kusy. Za druhé si představuji, že tak rychle vstal z mrtvých proto, že ten bílý strom je obzvláště mocný a rychlý. A za třetí, *on* to na nás skutečně hraje, ale ne tak, jak si myslíte."

Carmody se supěním a hekáním zvolnil krok. "Teď platím za své hříchy. Bůh mi pomoz, začnu s dietou. A budu také cvičit, až tohle skončí. Moje tlusté tělo se mi oškliví. Ale co až budu sedět hladový u stolu plného dobrot vezdejšího života, stvořených proto, aby se z nich člověk těšil? Co potom?"

"Potom vám řeknu, co potom, ale teď není na takové řeči čas. Držte se věci," zavrčel Tu. Jeho nechuť k sebelítosti byla pověstná.

"Dobrá. Jak jsem řekl, byl to očividně rituál sebeobětování. A právě toto vědomí mě přimělo, abych začal biskupa bez oddechu hledat. Chci mu říci, že Otec lhal jen zpola, když říkal, že *jeho* schopnosti pocházejí od Boha a že *on* sám Boha uctívá.

On tak skutečně činí. Ale tím bohem je *on sám*! Ve svém nebetyčném egoismu připomíná stará pozemská pohanská božstva, která se prý sama zabila, a když přinesla tu nejvyšší oběť, opět vstala z mrtvých. Například Odin, který se oběsil na stromě."

"Ale *on* o nich přece neslyšel. Proč by je tedy měl napodobovat?"

"Nemusel nic slyšet o našich pozemských mýtech. Existují jisté univerzální náboženské obřady a symboly, které vznikají nezávisle na sobě na stovkách různých planet. Oběti bohu, spojení s bohem prostřednictvím požívání jeho těla, obřady setby a žní, pojem vyvoleného lidu, obdobné symboly kruhu a kříže. Takže si Otec tu představu mohl přinést ze svého domovského světa. Nebo si ji mohl vymyslet sám jako nejvyšší čin, jakého byl schopen. Každý musí mít nějaké náboženství, i kdyby mělo sestávat jen z uctívání sebe sama.

Nezapomeňte také, že *jeho* rituál, jako ostatně většina, spojuje náboženství s praktičností. *On* je deset tisíc let starý a svou dlouhověkost si uchovává tím, že se čas od času ukládá do rosolového stromu. Počítá s tím, že poletí s námi a že bude nějaký čas trvat, než vypěstuje strom v cizím světě. Součástí oživení je také omlazovací kůra, víte? Zvápenatění cév, tuk uložený v mozkových buňkách i další degenerativní změny, které způsobují vaše stárnutí, se během tohoto procesu odstraní. Ze stromu se vynoříte čerstvý a mladý."

"A co ty lebky?"

"Ke znovuzrození není zapotřebí celé kostry, třebaže se stalo zvykem ji celou ukládat. Stačí odštěpek kosti, protože jediná buňka obsahuje celou genetickou informaci. Víte, něco jsem předtím přehlédl. A sice problém, jak mohou některá zvířata být přizpůsobena k tomu, aby je masožravci mohli zabít. Kdyby bylo tělo kolem kostí vytvořeno výlučně podle genetického kódu, nemohlo by si zvíře pamatovat nic ze svého předchozího života. Takže by jeho nervová soustava neobsahovala žádné podmíněné reflexy. Ale ona je obsahuje. Rosol tudíž musí reprodukovat i obsah nervové soustavy. Jak? Předpokládám, že v samém okamžiku smrti nejbližší nádrž rosolu zaznamenaná veškeré vlny vyzařované buňkami, včetně úplného spektra vln vyzařovaných 'zauzlovanými' paměťovými molekulami. Pak všechno

reprodukuje.

A tak zůstávají Otcovy lebky venku, a když *on* znovu povstává, vítá *ho* pohled na ně, což je pro *něj* ten nejpovzbudivější výjev. Vzpomeňte si, že je při tom sebeobětování líbal. Dával tak najevo svou lásku k sobě. Jako když líbáte smrt, když víte, že jste si ji podrobil."

"Fuj!"

"Ano, a k tomuhle dospěje celá Galaxie, jestli odsud Otec odletí. Anarchie, krvavé boje, dokud na každé planetě nezůstane jen jedna osoba, stagnace, konec rozumného života, jak jej známe, žádný cíl... Podívejte, už jsme u jezera."

Carmody se zastavil za stromem. André stál na břehu obrácen k nim zády. Hlavu měl skloněnou na prsa, jako by dlel v modlitbách nebo v rozjímání. Nebo jako by ho přemohl žal.

"Vaše Excellence," pronesl páter tiše a vykročil zpoza stromu.

André sebou trhl. Rozhodil rukama, které měl dosud patrně složené na prsou. Ale neotočil se. Zhluboka se nadechl, pokrčil kolena a skočil do jezera.

Carmody zaječel: "Ne!" a vrhl se za ním dlouhým skokem po hlavě. Tu nebyl o mnoho pozadu, ale zastavil se na břehu. Zůstal tam přikrčený, zatímco pod ním vířily vlny rozčeřené pádem těch dvou, které se jako táhlé kruhy rozběhly po hladině a utichaly, až se měsíční světlo nakonec opět odráželo od hladkého temného zrcadla. Tu si svlékl kabát a zul boty, ale dosud do vody neskočil. V té chvíli se nad hladinu vynořila hlava a ozvalo se hlasité zasupění, jak se ten člověk zhluboka nadechoval.

Tu zavolal: "Carmody? Biskupe?"

Ten druhý se opět ponořil. Tu skočil za ním a zmizel pod vodou. Uběhla minuta. Pak se současně vynořily tři hlavy. Zanedlouho stáli kapitán a malý kněz nad zhroucenou Andrého postavou.

"Pral se se mnou," řekl Carmody chraptivě a hrud' se mu prudce zdvíhala a klesala. "Snažil se mě odstrčit. A tak... jsem mu položil palce za uši... kde se setkávají čelisti... stiskl jsem... ochabl, ale nevím, jestli vdechl vodu... nebo jestli jsem ho omráčil... nebo obojí... teď není čas na řeči..."

Kněz převrátil biskupa na břicho, otočil mu hlavu na stranu a klekl si tak, že mu obkročmo seděl na zádech. Dlaně mu položil na ramena a začal rytmicky přitlačovat, aby, jak doufal, vytlačil ven vodu a napumpoval do plic vzduch.

"Jak to mohl udělat?" přemítal Tu. "Jak nás on, narozený a vychovaný ve víře, vysvěcený kněz a respektovaný biskup, mohl zradit? Kdo by si to byl pomyslel? Vzpomeňte si, co udělal pro církev na Lazy Fairu; byl to velký člověk. A jak se právě on, který věděl, co to znamená, mohl pokusit o sebevraždu?"

"Držte hubu," okřikl ho Carmody příkře. "Byl jste snad vystaven takovému pokušení jako on? Co víte o jeho mukách? Přestaňte ho soudit a dělejte něco užitečného. Počítejte mi podle hodinek, abych nabral správný rytmus. Jedeme. Ráz... dva... tři..."

O čtvrt hodiny později se biskup dokázal posadit a držet si hlavu v nikách. Tu odkráčel o kousek dál a zůstal tam stát zády k nim. Carmody poklekl a zeptal se: "Myslíte, že jste schopen chůze, Vaše Excellence? Měli bychom co nejrychleji odejít z lesa. Cítím ve vzduchu nebezpečí."

"Je to víc, než jen nebezpečí. Je to zatracení," odvětil André chabě.

Vstal, málem zase upadl a zachytily ho silné ruce jeho druha.

"Děkuji. Pojd'me. Ach, příteli, proč jste mě nenechal klesnout na dno a zemřít tam, kde by *on* nenašel moje kosti, aby se nikdo nedozvěděl o mé hanbě?"

"Nikdy není příliš pozdě, Vaše Excellence. Skutečnost, že jste litoval svého obchodu a výčitky svědomí vás..."

"Pospěšme nazpátek, než bude příliš pozdě. Cítím jiskru dalšího rodícího se života. Vy víte, jaké to je, John. Žhne a sílí a plane, až zaplní celé vaše tělo a vy téměř explodujete ohněm a světlem. Tahle je obzvlášť silná. Musí být v některém stromě nablízku. Držte mě,

Johne. Kdybych dostal další záchvat, odtáhněte mě pryč bez ohledu na to, jak se budu bránit.

Vy jste cítil totéž co já a podle všeho jste dost silný, abyste proti tomu bojoval, ale já jsem proti něčemu takovému bojoval celý život a nikdy jsem se s tím nikomu nesvěřil, dokonce jsem to zapíral i ve svých modlitbách - nejhorší věc, kterou jsem mohl udělat - až se moje týrané tělo vzbouřilo a dalo to najevo mou nemocí. Teď se toho bojím... Rychle, rychle!"

Tu popadl Andrého loket a pomáhal Carmodymu vléci ho kupředu do temnoty, kterou prořezával jen paprsek světla z knězovy svítilny. Nad hlavou měli hustou střechu z propletených větví.

Ozvalo se kašlavé zařvání. Strnuli.

"Otec?" zašeptal Tu.

"Ne. Obávám se, že jeho vyslanec."

Dvacet yardů před nimi se jim v cestě krčila levhartice, skvrnitých a naježených pět set liber živé váhy připravených ke skoku. Zelené oči ve světle zamrkaly a zúžily se; okrouhlé uši byly nastražené kupředu. Náhle vstala a zvolna se vydala směrem k nim. Pohybovala se s komickou směsí kočičí elegance a kolébavosti tloušťků. Za jiných okolností by se snad tomuto stvoření s ocelovými svaly obalenými tukem a s povislým otlým břichem mohli zasmát. V dané chvíli však ne, protože je mohlo roztrhat na kusy - a patrně se k tomu také chystalo.

Náhle ocas zvířete, který se dosud mírně pohupoval dopředu a dozadu, ztuhl. Zvíře krátce zařvalo a skočilo po otci Johnovi, který se postavil před Tua a Andrého.

Otec John zaječel. Jeho svítilna vylétla do vzduchu a zapadla do křoví. Velká kočka zakňučela a uskočila. Následovaly dva zvuky: těžké tělo prodírající se křovím a srdečné zaklení otce Johna, jež nebylo výrazem záměrného rouhání, nýbrž nesmírné úlevy.

"Co se stalo?" ozval se Tu. "A co děláte na kolenou?"

"Nu, nemodlím se, to si nechám na potom. Ta zpropadená svítilna zhasla a já ji nemohu najít. Pojďte mi pomoci. Pro jednu si snad můžete zašpinit ruce; nejsme na té vaší zpropadené lodi."

"Co se stalo?"

"Bojoval jsem," zabručel Carmody, "jako krysa zahnaná do kouta. Z čirého zoufalství jsem se ohnal pěstí a náhodou jsem to zvíře praštil do čenichu. Nic lepšího jsem nemohl udělat, ani kdybych si to naplánoval. Tyhle šelmy jsou po deseti tisících let lehkého života na snadné kořisti tlusté, líné a zbabělé. Nemají žádnou chuť do rvačky. Odpor je vyděsí. Jsem si jistý, že by tahle nezaútočila, kdyby ji k tomu Otec nebyl přiměl. Je to tak, Vaše Excellence?"

"Ano. On mi ukázal, jak ovládat kterékoliv zvíře kdekoliv na Abatu. Nejsem ještě dost zběhlý na to, abych poznal každého jedince a předával mu mentální příkazy, když je z dohledu, ale dokážu to na krátkou vzdálenost."

"Ech, už jsem našel tu zpropadenou svítilnu."

Carmody ji rozsvítil a vstal. "Takže jsem se mýlil, když jsem si myslel, že tu příšeru zahnila moje pěstička? Vy jste v ní vzbudil paniku?"

"Ne. Vyrušil jsem Otcovy vlnové délky a nechal kočku jednat podle svého. Ovšem příliš pozdě - jakmile zahájila útok, ovládly ji vlastní instinkty. Za její útěk vděčíme jen vaší odvaze."

"Věřil bych ve svou odvahu víc, kdyby mi přestalo tak bušit srdce. No nic, půjdeme dál. Cítí se už Vaše Excellence silnější?"

"Udržím s vámi krok, ať nasadíte jakékoliv tempo. A neoslovujte mě titulem. Můj čin, protirečící rozhodnutí poradní synody, znamená automaticky odstoupení z funkce. To přece víte."

"Já vím jen to, že mi Tu řekl, co Otec řekl jemu."

Kráčeli dál. Carmody tu a tam šlehl světlem za sebe. Přitom zjistil, že levhartice nebo jedna z jejích sester je sleduje ve vzdálenosti asi čtyřiceti yardů. "Nejsme sami," řekl. André

neříkal nic a Tu, který to špatně pochopil, se začal velmi tiše modlit. Carmody svůj výrok blíže neosvětloval, jen je nabádal k rychlejšímu kroku.

Náhle stín lesa ustoupil měsíčnímu světlu. Na louce stále postával hlouček lidí, ale už ne na okraji, nýbrž pod obrysem lodi. Otec nebyl v dohledu.

"Kde je *on*?" zahalekal otec John. Odpověděla mu ozvěna z druhého konce louky, načež se obr ihned objevil v hlavním vstupu. Sehnutý jím prošel a sestoupil po schůdkách na zem, kde zaujal opět svůj nehybný vyčkávací postoj.

André zamumlal: "Dej mi sílu."

Carmody se obrátil ke kapitánovi. "Musíte se rozhodnout. Udělejte, co vám víra a inteligence napoví jako nejlepší. Anebo poslechněte předpisy Saxwellu a Společenství. Co to bude?"

Tu stál nehybně a mlčky, ponořen do myšlenek, jako bronzová socha. Carmody nečekal na odpověď a vykročil k lodi. Na půli cesty přes louku se zastavil, zamával zaťatými pěsti a vykřikl: "Nezkoušej na nás ty triky s panikou, Otče! Když víme, co děláš a jak, dokážeme proti tomu bojovat, protože jsme lidé!"

Jeho slova zřejmě nedošla lidem okolo lodi. Ti začali křičet jeden přes druhého a drali se ke schůdkům, aby se dostali do lodi. Otec musel z okolních stromů vyvolat celou baterii vln, silnější než cokoliv, co použil dosud. Ta udeřila jako přílivová vlna a smetla s sebou všechny, kdo jí stáli v cestě. Všechny kromě Carmodyho a Andrého. Dokonce i Tu se od nich odtrhl a pádil k *Rackovi*.

"Johne," zasténal biskup, "promiňte. Ale já to nedokážu snést. Ne ten infrazvuk. Svou zradu. Poznání toho, proti čemu jsem od svého dospění bojoval. Není pravda, že když spatříte tvář svého dosud neznámého nepřítele, už jste bitvu napůl vyhrál. Nedokážu to vydržet. Touhu po tomhle prokletém společenství... Je mi to líto, věřte mi. Ale já musím..."

Obrátil se a rozběhl se do lesa. Carmody vyrazil za ním a volal ho, ale brzy zůstal pozadu. Z temnoty před ním se ozval kašlavý řev. Výkřik. A ticho.

Kněž se bez zaváhání hnál dál a jeho světlo prořezávalo tmu před ním. Když spatřil kočku přikrčenou nad ležící postavou a trhající jednou šedou tlapou slabiny své oběti, vykřikl znovu a vyrazil proti ní. Levhartice s vrčením nahrblila hřbet, jako by se chystala posadit na zadní a sekát po muži svými zakrvácenými spáry, pak zařvala, obrátila se a odklusala.

Bylo příliš pozdě. Tentokrát už biskupa nikdo nezachrání. Ledaže...

Carmody se otrásl, zdvihl zhroucené tělo v náručí a klopýtal přes louku nazpět. Otec se mu postavil do cesty.

"Dejte mi to tělo," zaburácel jeho hlas.

"Ne! Vy ho nedáte do svého stromu. Odnesu ho zpátky na loď. A až přiletíme domů, dostane se mu řádného pohřbu. A můžete klidně přestat vysílat ty své vlny paniky. Já jsem rozzuřený, ne vyděšený. A odlétáme navzdory vám a vás s sebou nevezmeme. Dělejte si, co chcete!"

Otcův hlas potichl. Zněl smutně a zmateně.

"Vy tomu nerozumíte, člověče. Vstoupil jsem na palubu vaší lodi, vešel jsem do biskupovy kabiny a pokusil jsem se sednout si do křesla, které bylo příliš malé. Musel jsem si sednout na studenou tvrdou podlahu, a zatímco jsem čekal, přemýšlel jsem o té cestě zpátky do rozlehlého prázdného vesmíru a ke všem těm mnoha podivným, nepohodlným a děsivě nevyvinutým světům. Připadalo mi, že se stěny svírají a hroutí se na mne. Drtily mě. Náhle jsem věděl, že jejich blízkost už nevydržím a že, třebaže naše cesta bude krátká, octnu se zanedlouho v jiných příliš malých prostorách. A budou se kolem mne rojit hejna trpaslíků a budou se strkat a mačkat navzájem a nejspíš i na mne, aby na mne zírali a aby se mne dotkli. Budou jich miliony a každý se bude snažit dosáhnout na mne svými špinavými chlupatými packami. A pomyslel jsem na planety hemžící se nečistými samicemi, připravenými na požádání vrhnout mladé, a na průvodní nečistotu. A na samce, posedlé chťčem obdařit je

potomstvem. A na ošklivá města, páchnoucí po odpadcích. A na pouště, které pokrývají ty zanedbané světy jako svrab, na nepořádek, zmatek a nejistotu. Musel jsem na chvíli zase ven, abych se nadýchal čistého a bezpečného vzduchu Abatu. A právě tehdy se objevil biskup."

"Poděsila vás představa změny. Litoval bych vás, kdyby nebylo toho, co jste provedl jemu," řekl Carmody a pokývl hlavou k tělu ve svém náručí.

"Nestojím o vaši lítost. Jsem konec konců Otec. Vy jste člověk, který se navždy obrátí v prach. Ale mne neobviňujte. Je mrtev proto, že byl, jaký byl, ne kvůli mně. Zeptejte se jeho pravého otce, proč mu se svými ranami neposkytl také lásku. Proč ho káral, aniž mu dal vědět, za co by měl být kárán. Proč ho učil odpouštět jiným, ale ne sobě.

Ale dost řečí. Dejte mi ho. Měl jsem ho rád, téměř jsem dokázal snést jeho dotek. Vzkřísím ho, aby se stal mým společníkem. I já potřebuji někoho, s kým bych si mohl promluvit a kdo by mi rozuměl."

"Jděte mi z cesty," dožadoval se Carmody. "André se rozhodl. Vím, že mi věřil, že se o něj postarám. Měl jsem ho rád, třebaže jsem ne vždycky schvaloval, jaký je nebo co dělá. Navzdory své slabosti to byl velký člověk. Nikdo z nás proti němu nemůže nic říci. Z cesty, nebo se dopustím toho násilí, o kterém tvrdíte, že se jej bojíte, i když vám to nijak nebránilo posílat šelmy, aby vyplnily vaši vůli. Ustupte!"

"Vy to nechápete," zamumlal obr a jednou rukou se křečovitě tahal za vousy. Černé oči se stříbrnými jiskrami se dívaly tvrdě, ale ruku proti Carmodymu nezdvihl. Za minutu kněz vnesl své břemeno do *Racka*. Vstup se tiše, avšak rozhodně zavřel.

O nějaký čas později kapitán Tu, poté, co si odbyl hlavní povinnosti při přeskoku lodě, vstoupil do biskupovy kabiny. Carmody byl uvnitř a klečel vedle lůžka, na kterém spočívalo mrtvé tělo.

"Jdu později, protože jsem musel paní Reckové sebrat láhev a na chvíli ji zamknout," omlouval se. Odmlčel se a pak se zase ozval: "Nemyslete si, prosím, že v sobě chovám nějakou zášť. Ale právo je právo. Biskup spáchal sebevraždu a nezaslouží si pohřeb v posvěcené půdě."

"Jak to víte?" zeptal se Carmody s hlavou stále sehnutou. Jeho rty se sotva pohybovaly.

"Při vši účtě k mrtvým, biskup měl moc ovládat zvířata, takže té kočce musel poručit, aby ho zabila. Byla to sebevražda."

"Zapomněl jste, že vlny paniky, které Otec vyvolal, aby vás a mne dostal co nejrychleji do lodi, ovlivnily také všechna zvířata v okolí. Levhartice mohla biskupa zabít jen proto, že se jí při jejím útěku připletl do cesty. Jak máme vědět, jestli tomu bylo jinak?"

A také, Tu, nezapomeňte na tohle. Biskup mohl být mučedník. Věděl, že jediná věc, která donutí Otce zůstat na Abatu, bude jeho vlastní smrt. Otec nesnese myšlenku, že by měl nechat svou planetu bez otcovského dohledu. André byl z nás jediný, kdo mohl zastat místo, které Otec uvolnil. Tehdy ovšem nevěděl, že Otec změnil názor kvůli své náhlé klaustrofobii.

Jediné, co biskup věděl, bylo, že jeho smrt připoutá Otce k Abatu a osvobodí nás. A činí z něj snad menšího mučedníka to, že se nechal záměrně zabít levharticí? Řada žen volila raději smrt než zneuctění, a přesto byly kanonizovány.

Nikdy nebudeme znát skutečný biskupův motiv. Tuhle znalost přenecháme Nejvyššímu.

A pokud jde o majitele Abatu, moje pocity vůči *němu* byly správné. Nic z toho, co řekl, nebyla pravda a *on* byl stejný zbabělec jako *ty jeho* tlusté a líné šelmy. Nebyl dobrý. Byl to Otec... lží."